

Radmila Tomšů

APOKALYPSA V A-DUR

POVÍDKY NAPŘÍČ ŽÁNRY

APOKALYPSA V A-DUR

neboli

POVÍDKY NAPŘÍČ ŽÁNRY

Radmila Tomšů

OBSAH

ČÁST PRVNÍ: JINÉ SVĚTY	6
APOKALYPSA V A-DUR	7
MĚSTO SLOV	15
LOUTKÁŘ VLČÍCH MYSLÍ	39
AB MUNDI	63
SMOLNÝ DEN VILÉMA PONSE	89
ŠKVARKY	117
CESTA ZA SNEM	124
CO S NÍM?	159
VOJTEK	166
AMÉLIE	216
BÝČÍ SKÁLA	262
A NEZAPOMEŇ...	286
ŘEKNĚTE JIM...	310
ANDĚLÉ, JEHLY A DESETNÍKY	316
NÁHORNÍ PLANINA	361
DOCELA OBYČEJNÁ SLUŽEBNÍ CESTA	397
MLÝN POD STRÁNÍ	462
MÍSTO, KAM NECHOĎ	501
ZRCADLENÍ	519
KRÁTKÝ TESTÍK	526
JEDEN DEN IRMY RACZKOVÉ	535
NAHÉ ŽENY, BÍLÉ PALMY	558
ŠROT	564

BOJ O SANTRAIO	614
MECHANOIDI	622
HOLUBICE	689
<u>ČÁST DRUHÁ: CHUŤ ŽIVOTA</u>	<u>696</u>
JEN FÉNIX VSTANE Z POPELA	697
VÝROČNÍ POTLACH	700
PRODAVAČ ŠTĚSTÍ	709
<u>ČÁST TŘETÍ: ZA DEVATERO ZÁMKY</u>	<u>714</u>
O STATEČNÉM PRINCI GALADRINOVI, ROZKOŠNÉ LUCINCE, KTERÉ NĚCO PŘEBÝVALO A SMUTNÉM FLORIÁNOVI, KTERÉMU NĚCO CHYBĚLO	715
MATÝSEK A VÍLA	758
MATÝSEK A KNÍŽKA	764
<u>MATÝSEK A LUCINKA</u>	<u>769</u>
MATÝSEK A SRDCE S PŘÍBĚHEM	774
<u>CO ŘÍCT ZÁVĚREM?</u>	<u>779</u>

Napříč žánry. Napříč světy. Napříč časem.

Jedna kniha. Nespočet příběhů.

Fantasy, sci-fi, pohádky, horor.

V mém světě je všechno možné.

Každá stránka může překvapit.

Mé povídky jste dosud mohli potkávat roztroušené v mnoha sbornících – v „Mlocích“ prestižní Ceny Karla Čapka, přes Žoldněře fantazie až po různé tematické antologie. Některé vznikly „na objednávku“, jiné se zrodily z náhlého impulsu v žánrech naprosto civilních. Když jsem se je po deseti letech psaní pokusila uspořádat, zjistila jsem, že tvoří pestrou mozaiku, kterou bych konečně ráda viděla v jednom celku.

Tak vznikla kniha APOKALYPSA V A-DUR, neboli POVÍDKY NAPŘÍČ ŽÁNRY. Najdete v ní jak fantastiku, ozvěny budoucna či lehké mrazení hororu, ale i příběhy z každodenního života či něžné pohádky. Věřím, že si v tomto mixu každý čtenář najde „to své“ a že si některé z těchto světů zamilujete stejně jako já.

A protože na počátku všeho bylo slovo, nemůžeme začít jinak než příběhem, ve kterém má jedno určité slovo hlavní úlohu. Navíc příběhem, co pro mě hodně znamená. Je jím povídka, podle které je celá antologie nazvaná. Apokalypsa v A-dur v roce 2020 nejen zvítězila ve své kategorii v Ceně Karla Čapka, ale získala i hlavní cenu Mlok. Stala se tak historicky první (a zatím jedinou) mikropovídkou, která tuto prestižní trofej za celou éru soutěže vybojovala.

Část první: JINÉ SVĚTY

Fantazy, sci-fi, dystopie, horor – raďte si
vybrat!

APOKALYPSA V A-DUR

Povídka na základě vtípku? Proč ne. Tenhle jsem kdysi kdesi zaslechla, a když přišla ta správná doba, najednou byl na scéně a povídka s ním.

Tma rozprostírající se nad krajinou byla tou nejtemnější ze všech, tmou nelítostnou, krutou, matkou všech temnot. Nejdříve lačně spolykala každičkový světelný paprsek, který se odvážil vnořit do jejích útrob, poté s chutí vymazala stíny a na závěr zbylé barvy proměnila v šedou jen proto, aby vzápětí vše přelila inkoustovou černí. S pohrdavou nevšímavostí zaplavovala další a další kopce a údolí, když vtom se na křídlech vichru přihnala bouře. S křikem a burácením metala blesky, bílými, fialovými a namodralými paprsky výbojů trhala tmou na kusy, dunění hromů doprovodila ohněm vzplanuvších lesů i stepí.

Baltazar burácivé divadlo sledoval s ohromným uspokojením. Pevně rozkročen, plně ponořen do děsivého představení, krátkými rozhodnými gesty vedl bouřlivou produkci podoben dirigentům nejvýznamnějších světových oper.

Konečně dostal příležitost. Nesmí zklamat!

„Forte! Fortissime! Bravo, bravissimo! Bella vista! Bravo, bravo! Expressivo!“ Zvedl obě ruce, zakroužil zápěstími a prudkým náprahem namířil ukazováky k hřmící obloze.

„Eroico! Accelerando et forte! Forte! Presto furore! Fortissime! Pozor, připravte se! Ted'! Prego! A-PO-CA-LY-P-SA!“

V heroickém gestu mávl oběma pažemi v přípravě na strhující závěr a s napětím čekal na výsledek. Místo ohlušujícího konečného opusu se však bouře rozpadla v kakofonické zakvílení, tma zničehonic ztratila svou hloubku a před překvapeným Baltazarem se zhmotnilo cosi dlouhého na nízkých nožičkách.

„Haf???“

Démon vyděšeně zíral na jezevčíka, jezevčík zavile zíral na démona.

„Haf! Vrr!“

Baltazar uskočil a vyděšeně zatřepal nohou. „Sundejte ze mě to zvíře! Okamžitě mě toho zbavte!“ řval a poskakoval na druhé noze, zatímco jezevčík radostně vrtěl ocasem. Ještě před chvílí se nudil v pelechu a rázem takové povyražení! Znovu zanořil zuby do hubeného lýtka. Ta rozkoš! Haf!

Zpoza Baltazarových zad se vynořil rudý dráp a ukázal na psa, zuřivě dorážejícího na Baltazarovy nohy.

„Grogh basthard longoniccum! Kuzetele brlohum marsch!“

Zablýsklo se a pes byl pryč. Přenesen zpět do svého pelechu mohl už jen vzpomínat na radostné setkání s démonovou končetinou a snít o ní svůj nekonečný psí sen.

„Tomuhle říkáš apokalypsa, milý Baltazare?“ Hluboký hlas zněl jednoznačně ironicky.

Démon, mnoucí si pokousané lýtko, se příkrčeně otočil.

„Pane... Tma se nám povedla! A bouře, bouře byla vynikající! Jen ten závěr, vůbec nechápu, jak se do něj dostal pes, ale my na něm zapracujeme, slibuji!“ Padl na kolena, natáhl se jak dlouhý, tak široký na zem, rukama objal kotníky jak smůla černých nohou tyčících se nad ním. S pevně semknutými víčky čekal trest.

„Špatně, Baltazare, špatně!“ zahřměl Pán démonů, Nositel zla, Studně nenávisti, hrabě Abbadon Ničitel, poslední pekelný vládce. Setřásl Baltazarovy pazoury a zapráskal bičem. Ostnatý konec se zasvištěním přistál na démonových zádech. Baltazar sykl. Jeho zbrusu nový rudý plášť!

„Při Posledním soudu musíme znít jednohlasně! Jen tak porazíme Armádu Andělů, těch odporných bílých opeřenců! Žádné falešné tóny! Žádné zakolísání! A žádní psi, rozumíš?“

Bič v ruce Pána znovu zapráskal a rudý dráp poznamenal Baltazarova záda dalším hořícím klikyhákem. Ozvalo se mohutné zadunění, jak černé kopyto při odchodu s chutí duplo na Baltazarovy natažené pařáty a Pán démonů se vrátil zpět do své pekelné kanceláře.

Díky pekle za toho nešiku, pomyslel si Abbadon Ničitel v soukromí s ulehčením. Nebýt jeho, museli by už dávno vyzvat opeřence shůry na poslední souboj. Kdoví jak by to dopadlo a komu

by potom tohle teplé místečko přidělili. Jeho předchůdce Sammael Nenávist boží o ně přišel jen kvůli hloupé holubici a jednomu pracovitému maníkovi, kterého při jinak perfektně provedené potopě přehlédl. Kdepak. ÁÁčkům není co věřit. Do boje s nimi se mohou pustit, až tu bude vše klapat jak čertův mlýn. A nikde nebudou pobíhat žádní psi. A... a vůbec, to má čas. Není kam spěchat, chceme přece odvést stoprocentní výkon, ne?

Sedl si za rudě rozžhavený stůl, mávnutím přivolal pekelnou knihu pro denní zápis v rámci týdenního cyklu a začal zapisovat plamenným perem:

Apokalypsa, nácvik třímiliontýpadesátýšestý, místo provedení Dábelský polygon, dne...

Démoni, stojící v řadě, se kroutili a odvraceli zrak, jak jen mohli. Zuřící Baltazar před nimi kulhal tam a zpět a sršel zlostí. Jeho skvěle secvičený orchestr, jeho letitá práce!

Postavil se před dlouhou řadu démonů, přehlídl je planoucím zrakem, sáhl do hlubin svého poničeného pláště a vytáhl tlustý svitek. Zašklebil se, rozmotal pergamen a spustil:

„Jak v bavlnce jsem s vámi jednal! Jak s vlastními! Všechno jsem vám dovolil, přestávku na oběd dal! Od kotlů jsem vás vytáhl, úžasnou budoucnost připravil... A tohle mám za všechno? Nesoustředíte se na výkon! Kašlete na provedení! Kde mělo být fortissimo, bylo sotva forte! Kde mělo být A dur, bylo A moll! A jednou dokonce A maj!

Málo jsme trénovali! Ale já vás naučím! Všechno to probereme znovu, hezky jedno po druhém! Takže: první provinění – nevděk. Neumíte si vážit...“

Dav černých postav zasténal. Čekali výbuch, nahnání do kamenného kola, potupné navrácení zpět k příkládání pod hříšníky. Všechno by brali, jenom ne toto! Pro ďáblovu levou nohu! Jenom to ne! Číst levity ne!

Baltazar se dál a dál rozohňoval. Jak jeho hlas sílil a sílil, odhodlání démonů čelit jeho zlosti povolovalo, až se zhroutilo jak domeček z karet.

Ďábelský polygon se znovu otrásal. Výbuchy sopek střídalo dštění síry, déšť ohně malebně kreslil ocasem černých sazí. Země sténala, nebem lomcovaly rudofialové blesky. Cvičení se opět blížilo k velkému finále. Baltazar přehlédl bitevní pole. Všichni démoni se činili, seč mohli.

Nadechl se a zvedl obě ruce vzhůru.

„Eroico!“ zahřměl. „Accelerando et forte! Forte! Grandioso! Presto furore! Fortissime! Ted’! A-PO-CA-LY-P-SA! Prego!“

Zlom byl až bolestivě citelný. Jakoby někdo v dálce zatáhl oponu – ohně pohasly, svist vichru zmizel a změnil se a mírný vánek, vonící levandulí.

„Haf?“

Baltazar v děsu ustoupil. Kde se tu ke všem d'ábovým kopytům vzalo zas to zvíře? Jezevčík vítězně zavrtěl ocasem a se znalostí prostředí se vrhl démonovi po nohách.

„Okamžitě ho pošlete zpátky, než ho zabiju!“ zalykal se Baltazar vzteky. Pes, zakousnutý do lýtka, radostně vrčel. Marně se démon otáčel, přemísťovací kouzlo z jeho drápu ne a ne mrskajícího se psa trefit. Až Baltazarův pomocník vše napravil. Psa, čistou duši, zabít nemohl, ale vrátit ho, odkud přišel, dokázal.

Jezevčík, ocitnuvší se opět doma, si připadal jak v ráji. Důležitě se uvrtil ve svém pelíšku a umínil si, že příště bude lépe připraven. Tuhle hru prostě miluje!

Abbadon Ničitel, sledující vše zpozvdálí dálkovým přenosem v ohnivě kouli, se zašklebil. Výborně. Vše jde podle předpokladu. Zdá se, že Baltazar naprosto netuší, v čem dělá chybu. Skvělé. Není nad to vybrat si dobře personál. Tenhle démon s jeho pokusy pod psa mu chvíli vydrží. No, a kdyby se náhodou začal blížit k cíli, vymění ho za jiného hlupáka. Žádný problém, peklo je jich plné.

Ostatně, nejen peklo... Zamnul si pařáty a lusknutím prstů namířil obraz přenosové koule jinam. Kdepak, v křesle vládce pekla žádné změny hned tak nebudou.

Démoni, shluklí kolem rudě rozžhavených uhlíků chroupali přidělenou večeří a s obavami se rozhlíželi. Tušili, že se brzy přičítí Baltazar. Zas budou levity, nebo že by vymyslel, nedej peklo, něco horšího? Možná se budou muset umýt! Nebo jít konat zlo mezi lidí!

„Má mluvit, jak mu zobák narost,“ odvážil se šepem pronést revoluční myšlenku jeden z nich.

„Pravda, to je samé furáre a furtioso, akčeleráno a kdoví co ještě a pak se diví,“ přitakal další. „Samý cizí slova, kdo má vědět, co po nás chce? Jaký důry? Jaký moly? Nebo máje?!? Tomu minulýmu jsme aspoň rozuměli. I když taky uměl houby.“

„So říkáš?“ Sabadisios, nejstarší z nejstarších, shrbený a věky zkroucený, natáčel hlavu, aby lépe slyšel.

Démon přiložil rty k Sabadisiovu uchu a zašeptal, jak nejsilněji uměl: „Že je mu prd rozumět, muzikářovi, Sabe. Jako Baltazarovi, víš?“

Sabadisios stiskl rty a nesouhlasně zavrtěl hlavou. Co to melou? Jo, občas něčemu rozumět není, ale ten závěrečný pokyn, ten je přece jasný. Přitom ho nechápe nikdo, jen on. Mladí hlupáci! Ještě, že ho mají. Však ho taky vždycky přesně provedl, na to je pyšný. Nakonec, nic složitěho na tom není. Hrdě zvedl hlavu.

„Tsssk, náhodou! Já jsem...“ zachroptěl, ale už ho nikdo neposlouchal. Mávl rukou. Ať si říkají, co chtějí. On svou práci zase odvede. Sice mu není jasné, proč by měl soudný den končit zrovna takhle, ale pokud si to Baltazar přeje, má to mít. Jen by měl akci už konečně dotáhnout do konce. Sabadisios přece slyšel jeho požadavek zcela jasně už dvakrát. Zněl:

„A pokálím psa!“

Jezevčík je snad dost dlouhý na to, aby se trefil. Nebo že by příště radši dodal něco většího?

(2020)

MĚSTO SLOV

Povídka ve stylu urban fantasy. Děj by se tedy měl odehrávat v městě, ať už smyšleném, nebo reálném. A vyskytovat by se tu měly i magické nebo nadpřirozené prvky. Já jsem si ale samozřejmě to město pojala po svém...

Městská rada

„Jednou jsme městská rada, tak bychom se tak měli chovat!“ práskl do stolu první radní. „Musíme zabránit tomu, aby se nám sem pořád dobývali ti nemožní cizinci! Není jim rozumět! Nikdo neví, kde se berou! Za branami je jich stále plno, a když je, nedej Bože, pustíme dovnitř, začnou se okamžitě šíleně roztahovat! Jakmile zaberou nějaké místo, je jich tam za chvíli hned chumel! Jako bychom neměli svých starostí dost!“

„Navrhuji jet podle programu, prosím,“ snažil se prosadit zapisovatel. „Abychom tu zas nebyli až do noci,“ brblal směrem k radnímu, sedícímu vedle něj.

„Klid,“ zvedl se starosta, sedící v čele stolu. „Zapisovatel má pravdu. Pojedeme podle plánu. Ten váš námět je na seznamu také, ale

až jako poslední bod. Nebojte se, i na něj dojde. Co máme na dnes na pořadu?“

Zapisovatel povstal.

„Vážený pane starosto, vážené dámy a vážení pánové, dnešní schůze rady Města slov má dva... ehm... tři body. Všichni jste dostali program včetně podkladů. Prosím, podívejte se na materiály k bodu jedna.“

Zašustily papíry a ozvalo se slabé zakašláání.

„Demonstrace spojek? Žádost o pronajmutí Písmákova náměstí na den 31. března? Co to má znamenat? Je tu někdo, kdo by to vysvětlil?“ ozval se hlas prvního radního.

Vzadu v sále povstala hubená postava.

„Tady!“

„Demonstraci jsme v našem městě neměli už hodně dlouho,“ prohlížel si první radní nevraživě žadatele. „Pokud vím, kdysi dávno tu demonstrovaly jakési spřežky, či co to bylo za kreatury. A stejně si nic nepomohly, kdeže je jim konec!“ Zakabonil se na hubeňoura, který se mezitím dostavil k řečnickému pultíku a rovnal si papíry.

„Máte tři minuty na svůj projev,“ vyzval budoucího demonstranta zapisovatel. Otočil třiminutové přesýpací hodiny. „Můžete hovořit!“

„Vážené dámy, vážení pánové,“ spustil vyzvaný. „Žádám o schválení naší demonstrace na Písmákově náměstí. Chtěli bychom ji uspořádat příští rok, 31. března. Demonstrovat budou všechny spojky, částice a citoslovce. Podpořit nás přijdou i přídavná jména a také zájmena. Rozsah předpokládáme minimálně tři až čtyři hodiny a zápis z našeho shromáždění hodláme prosadit do celostátního tisku.“

„To je sice hezké, ale zatím jste nám neuvedl žádný důvod,“ mračil se starosta. „Nemyslím si, že bychom s vámi jednali tak, že byste museli demonstrovat. Vždyť máte své ulice! Lidé se o vás učí ve školách! Patříte do slovních druhů? Patříte! Proč, proboha, hned manifestace?“

„Ano, pane, máme své ulice. Někteří sice – zvláště my spojky – spíš uličky, ale jsme štíhlé, takže nám to nevadí. Nepotřebujeme nabubřelé bulváry, jako jiní,“ usklíbl se do publika, které ho napjatě poslouchalo. „Ale nelíbí se nám zvyk, kdy jsme u spousty píšících celý měsíc utlačováni! Duben, měsíc drabble to nazývají! Zapisují vše ve sto slovech a nás, nás vyhazují! Vyškrtávají! Mažou! Celých dlouhých třicet dní! Ta trýzeň!“

Rozčileně přešlápl, odkašlal si a pokračoval: „Víte, jak si připadáme? Každý den je nás sice spousta napsána, ale ihned obratem vymazána! ‚A‘ a ‚I‘ celý duben jen pláčou! Natož citoslovce! Ta jsou beztak vytlačena až na kraj města, hned pod hradby. A v dubnu? To si ani neškrtnou! Právě proto chceme všem pisatelům v březnu připomenout, že my také existujeme! Že jsme právoplatná slova, která mají stejný nárok na to, aby byla napsána, jako každá jiná!“

„To se opravdu děje?“ otočil se starosta na zapisovatele.

„Ano, děje, pane starosto,“ nedal se odbýt hubeňour. „Vy, podstatná jména, to nepociťujete! Ale zeptejte se zájmen! Zeptejte se přídavných jmen! Ti všichni vám to dosvědčí!“

„Dobře, dobře,“ chlácholil starosta rozčileného řečníka. „Mějte si tu vaši demonstraci, beztak vám sice k ničemu nebude, ale ať nemáte pocit, že vás odsouváme na vedlejší kolej. Já mám spojky, přídavná

jména i zájmena rád, občas se bez nich ani sám neobejdu. Já jsem pro. Nicméně musíme hlasovat.“

Po chvilce handrkování, počítání a zapisování si hubený budoucí demonstrant spokojeně sednul. Svůj úkol splnil, Písmákovo náměstí bude 31. března patřit jen jim!

„Bod druhý,“ hlásil zapisovatel. „Stížnost skupiny pozdravů. Podle jejich vyjádření jsou nemístně překrucovány. Zvolený zástupce, sousloví ‚Přeji krásný den‘, se bohužel nemohlo dostavit, protože bylo v poslední době tolikrát překrouceno do ‚Mějte hezký den‘, že mu prý z toho ruply tři obratle a nyní leží v jazykovém koutku na resuscitačním lůžku.“

„A co jako s tím máme dělat?“ zeptal se druhý radní. „To je prostě život, jazyk se mění a žije, bude si muset zvyknout, hošánek.“

„Že mě to nepřekvapuje, drahý kolego“ ozval se jedovatě starosta. „Od chvíle, kdy jste si na dům zavěsil nápis ‚Sekt Pavilon‘ místo bývalého ‚Hospoda na růžku‘, se spíš jen divím, že ještě máte tu drzost chodit na naše jednání. Ale co, za chvíli budou volby a ona vám to čeština spočítá.“

Druhý radní se nespokojeně zavrtěl. „Jdu s dobou! Nemám důvod se za to stydět! Podívejte se na slova, jako je fotbal, tramvaj nebo šortky! Jak se panečku vžila a už vůbec nikoho nenapadne, že to nebyly české výrazy!“

„Pokud nechápete rozdíl mezi slovem šortky a nápisem ‚Sekt Pavilon‘, nemá smysl se o tom s vámi bavit,“ ušklíbla se na druhého radního jediná žena u stolu na pódiu.

„Já bych stížnost přijala. Ale nechala bych udělat studii, jak na tyto patvary kouká lid. Do doby, než bude studie hotová, bych zatím nečinila žádné další kroky.“

Starosta, který se mezitím věnoval něčemu úplně jinému, zaslechl jen část poslední věty a s tím, co slyšel, vřele souhlasil. Vyskočil. „Ano, ano, žádné další kroky. Kdo je pro?“ rychle spočítal les zdvižených rukou. „Proti? Nikdo? Výborně. Zapište, že stížnost byla zamítnuta všemi hlasy. Pardon, kromě jednoho, dáma se zdržela hlasování.“

Obloustlou radní rychlost starostova konání nadobro zaskočila, takže se nezmohla ani na slovo protestu.

„Třetí část jednání,“ ohlásil zapisovatel. „Na podnět našeho prvního radního,“ uklonil se směrem k protějšímu stolu, „byl na seznam přidán bod ‚Cizinci‘, neboli, jak říká pan první radní“ – opět lehká úklona – „barbaři za branami našeho města. Vzhledem k tomu, že předkládající je členem městské rady, má na svůj proslov minut pět.“ Otočil se a vyměnil přesýpací hodiny za větší. „Můžete začít, pane první radní,“ řekl a servilně s otočením hodin počkal, až se řečník postaví za pultík a ujme slova.

„Vážené dámy, vážení pánové,“ začal radní obligátně. „Všimli jste si? Sotva jsme se ubránili minulému nájezdu, už jsou tady zas. Obléhají brány, ustavičně na ně buší a protahují se každou škvírkou. A jak jsem říkal už na začátku, jakmile se kdekoliv chytanou drápkem, rozkošatí se a najednou zjistíte, že část města je jejich. Jak k tomu přijdeme? Neustále ustupujeme, neustále uhýbáme!“

Starosta přestal poslouchat a začal poklimbávat. Neměl klidnou noc, často byl buzen. Na jednu stranu byl rád, slovo starosta se před

časem opravdu moc nepoužívalo, dokonce jednu dobu živořil jen v malé místnůstce pod hradbami, nedaleko od citoslovcí. Doba však kráčí dál, změnila se poměry a najednou se slovo starosta opět dostalo do módy. Začalo se používat na úřadech, tisklo se v novinách, bylo ho plno i v elektronických médiích.

Pravda, už zas bydlí ve velkém bytě na hlavní třídě, ale přece jen... občas se mu po době, kdy měl u hradeb klid, zasteskne. Byl tehdy potřeba jen ve chvílích, kdy někdo četl starší knihy či psal příběhy z dávných dob. Zato teď... včera šly do tisku noviny s výsledky místních voleb, a to byl frmol. Není divu, že je tolik unavený.

Zvedl hlavu. Písek v hodinách se dosypal, první radní domluvil a všichni teď zírali na něj, na starostu, a čekali řešení.

Povstal.

„Měl bych nápad,“ prohlásil sebevědomě. „Existuje přece Vědecká akademie. Ať se toho úkolu ujme. Ať zjistí, odkud se ti vetřelci berou, kde je jejich původ a jak zabránit tomu, aby se tlačili k nám za hradby. Zatím se v tom jejich slavném ústavu jen válí. Prý zkoumají historii, cha. Sedět na zadku a vrtat se v starých textech, to by jim šlo. Teď budou mít možnost ukázat, co v nich je. Zadáme jim úkol!“ obhlédl kolegy u stolu. „Máme na to nárok, jsme městská rada!“

Návrh byl odhlasován, tentokrát opravdu všemi hlasy.

Vědecká práce na téma „Barbaři – kdo, odkud, jak a proč“ – jak zapsal úkol zapisovatel – byla zadána.

Město

„Práce zatracená! Čert nám byl toto dlužen! Kdo se má s nima domluvit? To je samé grrr a ugggggggggh a uááá a pak tě vezmou latí! Já jsem vědec, neumím se prát! A nenosím zbraně, sakra!“

„Ohnuli mi háček, vidíš? A to jsem se jen zeptal, jestli jdou skloňovat!“

„Pánové, pánové. Já vás varoval. Neměli jste mezi ně vůbec chodit. Nepotřebujete je vidět, abyste věděli, odkud vítr fouká. Jsem sice jen pomocná vědecká síla, ale na rozdíl od vás nedřepím pořád jen v ústavu a vím, co se kde v městě děje. Pojděte, půjdeme se projít, něco vám ukážu.“

Město bylo rozsáhlé, rozsáhlejší, než si vědci, kteří znali jen trasu byt – Akademie dokázali vůbec představit. Měli však štěstí na průvodce – pomvěd, jak zkráceně sám sebe nazýval jejich mladší kolega, znal město jak své boty.

„Tady na těch největších bulvárech bydlí hlavně podstatná jména, přídavná jména, slovesa, za rohem pak číslovky. Hodně si v posledních letech polepšil třeba milion, naopak se stovkou to jde docela z kopce. Ale nejhůř dopadly halíře, ty skončily někde pod mostem, mám takový pocit. Už jsem je dlouho neviděl. I když ty teda vlastně nejsou číslovka.“

Vědci souhlasně přikyvovali. Jejich byty byly právě na jednom z těchto naleštěných bulvárů, a že by tam potkali halíř se jim už dlouho nestalo.

Zabočili do jedné z užších uliček.

„Tady bydlí zájmena. Jak vidíte, nevedou si špatně. Bohužel. Protože čím líp si vedou, tím hůř je na tom vyjadřovací schopnost obyvatelstva. Pokud je lidská řeč jen samé to, ten, ta, tamta, no tamten anebo takový ten, naše zájmena jen kvetou a stěhují se do lepšího. A teď si začněte dávat pozor, uličky se zužují. Spojky nepotřebují moc prostoru a většina podstatných jmen sem stejně nechodí, je tu na ně poněkud těsno. Abychom se však dostali tam, kam míříme, musíme se tudy protáhnout.“

Úzkými uličkami se prosmýkli až k městským hradbám, po širokých ochozech pak pomalu mířili k nejbližší baště. Potkali dva zakuklence, kteří v ruce třímali tvrdou gumu a ostře si je měřili pohledem.

„Strážci jazykové čistoty,“ zašeptal pomvěd. „Je jich bohužel čím dál méně. A s tím se pojí váš, tedy...“ opravil se, „náš problém. Vidíte tady tohle?“ Vyklonil se přes cimbuří a ukázal na rozdrbané stavby, přilepené k hradbě zvenčí. „To jsou novotvary. Tyhle pochází z knih, které nejsou moc čtené a známé. Nemají proto velkou sílu a nedokážou proniknout dovnitř. Zná je jen pár nadšenců. Pokud se nestane nic nepředvídaného, brzy zaniknou.“

„Takže ti barbari, co nám buší na bránu...“ došlo prvnímu z vědců.

„Ano. Nová slova. Víte, to je poslední dobou taková móda. Vy jste si toho v ústavu asi nestačili všimnout, máte své práce dost, ale vezměte si třeba těch pár ulic, co se teď nazývají Fantasy.“

„Takové místo existuje?“ zeptal se nevěřičně druhý z vědců, který se zvědavě rozhlížel z hradeb. „Víte, že jsem tady nikdy nebyl? Možná kdysi jako malý... ale vůbec si to nepamatuji. Krásný rozhled! Co je támhleto tmavé tam vzadu?“

„To jsou Lesy hrubek a před nimi se táhne Jezero zapomnění. Bohužel, oboje se nám neustále lehce rozšiřuje. Zvláště Les hrubek nabývá poslední dobou na síle. Ano,“ vrátil se ke své původní větě, „ulice Fantasy existují. Nejsou zrovna nové, ale poslední dobou hodně expandují. Vyboulily i hradby, vidíte?“

„Ale pokud vím, městské části byly ustanoveny už dávno – vzadu za mostem byla Lyrika, a zbytek se dělil na části dramatické a epické. O nějakých Fantasy uličích nebyla nikdy řeč!“ Druhý vědec se otočil a rozhlížel po městských věžích.

„Jenže takhle je to už jen pro vás, vědce, zahrabané do starých svitků. Kdyby jen Fantasy, už jsou i ulice Hororů. O lechtivých uličkách Pornografie jste taky nikdy neslyšeli? Ani o čtvrti Odborných výrazů?“ zeptal se pomvěd. „Ta praská ve švech kvůli všem těm mikročipům a rekurzím a jediné štěstí je, že tam mají dost statiků a geologů. Částečně se to vyřešilo, když se přistěhoval i mrakodrap, jinak už by se tam asi ani nevešli. Víte, život nečeká, život se píše. Nebo maluje. Vy jste měli smůlu, přišli jste k bráně zrovna ve chvíli, kdy dorazil poslední komiks, bohužel jeden z těch

primitivnějších. Ptát se citoslovce ugggggggh, jestli se skloňuje, to by mě opravdu nenapadlo,“ podíval se káravě na oba vědce.

„Takže celý problém, který nám městská rada hodila na hrb, vzniká ve vnějším světě? Nová slova, vymyšlená autory třeba té ‚fantasy‘, nebo jak jste to říkal?“ ujišťoval se první vědec.

„Tak, tak,“ přikývl pomvěd. „A co s tím teď uděláte, páni vědci?“

Vědecká akademie

~~Jak a kudy sem lezou~~

~~Rozbor důsledků imigr~~

~~Staré a nové osazenstvo~~

~~Nástin osazenstva v prostorách měst~~

~~Současné podoby městských čtvrtí~~

V kanceláři lingvistického institutu se po zemi válela spousta zmačkaných papírů. První vědec nervózně rázoval po místnosti a mumlal si cosi sám pro sebe. Vymýšlel, jak nazvat zadanou výzkumnou práci, kterou s druhým vědcem a pomocnou vědeckou silou mají za pár dní předložit městské radě. Výsledky už měli jakž takž pohromadě, už dali dohromady i návrh řešení (u kterého se tedy nesmírně pohádali a málem se navzájem vyškrtli), ale za nic na světě nemohl přijít na to, jak to dílo pojmenovat, aby už nadpisem vyjadřovalo svou podstatu.

„Copak? Nedaří se?“ Mladý pomvěd vesele vkročil do dveří. „Minule jste říkal, že už máte práci skoro hotovou. Teď mi ale připadáte vysloveně nešťastný,“ zarazil se při pohledu na rázujícího vědce.

„Nemám nadpis! Víte, jak je důležitý název? To není jen tak! Titul je esence celé práce! Korunuje dílo! Musí být zvučný, musí mít švih! A já, já nemůžu vůbec na žádný pořádný přijít,“ rozhodil vědec nešťastně rukama.

„Nadpis?“ nadzvedl obočí pomvěd. „Ale... ten máte přece zadaný. ‚Barbaři – kdo, odkud, jak a proč.‘ Nemám zapisovatele z radnice zrovna rád, ale musím připustit, tohle vystihl přesně. Líp to nenazvete ani vy!“

Uštvaný výzkumník zvedl hlavu a blýsklo mu v očích. „Pravda! To mi vůbec nedošlo! Jak znám městskou radu, mohli by se urazit, kdybychom si vymysleli název vlastní. Ještě že vás máme!“ Usedl ke stolu a dal se do psaní.

Městská rada

Velká síň městské rady byla nabitá k prasknutí. Radní na dav pod pódiem zírali jak u vytržení. Ještě nikdy nezažili tak obrovský zájem o svoje zasedání. V předních řadách se vrtěla rozsochatá podstatná jména, častokrát v těsné dvojici se jménem přídavným. Spojky a citoslovce se tlačily kolem stolů v zadním rohu, slovesa zabrala střed

sálu a zájmena se roztahovala na galerii. Číslovky stály po stranách. Halíř nebyl nikde vidět.

Zapisovatel si odkašlal.

„Vítám vás na dnešním jednání rady města.“

Pohlédl na neposedné publikum, vstal, přidal hlasu na důraznosti a pisklavě zopakoval:

„VÍTÁM VÁS! NA DNEŠNÍM JEDNÁNÍ! RADY MĚSTA!“

U dveří se strhnul jakýsi hluk, do místnosti se natlačila další slova, ježatá, pichlavá, pokroucená. Zřejmě část z oněch obávaných barbarů. Po menší strkanici sebrali vrátnému stolek a usadili se u něj v posledním volném rohu.

Strážci jazykové čistoty se zamračili, zabouchli dveře a zasunuli závoru. O další vetřelce neměli zájem. Vtom ale už vstal starosta a nabitá místnost ztichla.

„Vážené slovní druhy, těší mě, že jste dorazili v tak hojném počtu. Dnes máme na pořadu jen jeden bod, a to projednání výsledku výzkumu, který byl před časem zadán Vědecké akademii. Chválíme, že lingvisté dodrželi zadaný termín, takže si můžeme směle říci, jak to v našem městě s barbarou vypadá.“

Zvednutím ruky utišil výkřiky: „Topře!“ „Pšece v oukeji!“ „Zme faši bratši!“ ozývající se od stolku vzadu, otočil se a mávnutím pozval na pódium zástupce Akademie.

Vědci se k řečnickému pultíku sotva ploužili, tréma a nabitý sál jim svazovaly nohy. Starší položil na pult svazek papírů, druhý si sedl na lavici vedle. Zato pomvěd se vesele rozhlížel, připravoval promítací

aparát, zubil se na všechny strany a přemáhal nutkání mávat do publika.

„Dobrý den, vážení přítomní,“ spustil váhavě první z vědců. „Dovolte mi, abych vás všechny seznámil s naší prací, zadanou nám městskou radou. Téma zní: „Barbaři – kdo, odkud, jak a proč“ a tady jsou výsledky našeho měsíčního bádání.“

Místnost potemněla a na zdi za přednášejícím se rozsvítilo velké plátno, na kterém se skvěl název práce, doplněný satirickými obrázky nejružnějších barbarů. Osazenstvo sálu vydechlo a sálem se rozlehl slabý smích, lehce narušený pohoršenými výkřiky „Fújjj“ a „Chambá“ od zadního stolku.

KDY PŘIŠLI?

KDE SE VZALI?

CO ZDE POHLEDÁVAJÍ?

JAKÁ JE JEJICH BUDOUCNOST?

A JAKÁ JE NÁSLEDNĚ BUDOUCNOST NAŠE?

Otázky se na plátně střídaly, aniž by byly provázeny odpověďmi. Diváci napětím ani nedýchali.

„Na začátku našeho bádání jsme stáli před otázkou, kdy se tento jev v našem městě začal objevovat. Naše zjištění nás překvapilo. První exotičtí návštěvníci se k nám začali dostávat až poté, co lidé zbořili to, co sami nazývali železnou oponou. Na náš knižní trh tehdy vtrhla masa nových svazků a mezi nimi jeden, který na čtenáře zapůsobil jako bomba, jako zjevení. Ta kniha nebyla žádná mladice, ale

do našeho jazyka nebyla dlouhé roky přeložena – z důvodů, které znají opět jen lidé. A nám najednou před bránou stál hobit spolu s elfem, skřetem, vrrrkem, múmakem a dalšími slovy, o kterých dosud nikdo neměl ani ponětí.“

Vědec poodešel od pultíku a naklonil se k přední řadě.

„Ano, slyším. Já vím, že s vámi sousedí už pětadvacet let, ale věřte mi, opravdu to kdysi byli taky barbari. Jenže tehdy jsme netušili, co jsou zač. Samozřejmě, že jsme je rádi pustili dovnitř. Snížili nám věkový průměr a přinesli závan čerstvého vzduchu. Jenže pak, pak se autoři zbláznili.“

Světlo bliklo a na plátně za vědcem se objevil obrázek, na kterém byly stohy knih v barevných obálkách.

„Schválně, co mají společného?“ obrátil se přednášející na publikum a dal pokyn rukou.

Pomvěd zmáčkl tlačítko ovladače a na plátně se objevily v jednom řádku:

***CHROCHTOBUZNOST, KLINGONŠTINA, FLAR-TA,
TŘASKAVÝ SKVOREJŠ, HYPERLIMIT, OKTARÍNA,
CHROMSTEN, ČAROPRÁVNOST, WARP,
MOZKOMOROVÉ, ATUL-GRACK.***

Zavládlo ohromené ticho.

„Jsou... to ... barbari?“ ozvalo se z hloubi místnosti.

„Samozřejmě,“ usmál se vědec. „Jinak by tu nebyli. Dál?“

„Jazyk?“

„Kdepak.“

„Autora!“

„Kdeže.“

Všichni usilovně přemýšleli. Vzadu u stolečku probíhala rušná debata.

„Ty žekni! – Ne! – Ty žekni! – Ty mluvit než on líp!“

Nakonec se váhavě postavila jedna pichlavá osůbka a nervózně se kolem sebe rozhlédla. „My fěděli. Bydlet v Zastr-šené ulici!“ a červenajíc se honem zapadla zpět mezi své druhy.

„Správně!“ zaradoval se vědec. „A proč bydlí právě tam? Protože jsou to všechno slova z nových druhů literatury, takže drží pospolu. Fantasy a sci-fi. Barbaři jsou i všichni další obyvatelé této nově vznikající, avšak překotně bující části. Usadili se nám vzadu za Třídou dramatu a hezky si tam vegetují. První otázky bychom tedy měli zodpovězeny. Přišli – a postupně přicházejí – už přes třicet let. Vznikli v chaotických myslích autorů, kteří mají dojem, že pokud sami nevymyslí nějaké prapodivné slovo, jejich dílo zapadne v zapomnění a zalkne se prachem za nejbližší truhlou.“

Odmlčel se. Napil se vody, pokynul pomvědovi, Na plátně se objevil čtyřruký dvounožec, obrovský černý panther a jakási nerozpoznatelná příšera.

„A to jsme vás ušetřili jmen osob a zvířat! Namátkou bych mohl jmenovat třeba jen Guenhwyvar nebo D’Nal Cord či Pth’thya-l’ya,“ ukázal na plátno. „Ostatně, zdá se, že pokud nemají ve jméně ani jeden apostrof, nemohou se zřejmě cítit jako plnohodnotní členové tohoto druhu literatury. Na druhou stranu, čím víc apostrofů, tím větší

padouch ten dotyčný většinou bývá.“ Otočil se zpět k napjatě naslouchajícímu publiku.

„A co u nás pohledávají? To je přece jednoduché. Nemají na výběr. Bloudí od města k městu přesně tak, jak jsou do různých jazyků překládána jednotlivá díla, ve kterých se vyskytují. Běžné výrazy tuto potřebu nemají – jsou překládány, tudíž třeba běžná francouzská slova si v klidu zůstanou ve svém francouzském městě slov. Ale co si má počít například tenhle chudáček?“

Obrázek na plátně se opět změnil a v předních řadách hrklo. Z plátna na ně vybafla rozšklebená tlama obrovského tmavého zvířete, jemuž z hlavy rostly jakési dva rohy, krk mělo chráněné šupinatým límcem a ještě většími šupinami mělo pokryto celé tělo. Za šesti nohama byl zřetelně vidět mávající masivní ocas. Bylo znázorněno v běhu, od srostlých drápů odletovaly kusy země.

„Seznamte se s Patty. Vidíte ji, chudinku? Flar-ta. Příběh, v němž vystupuje, je přeložen z angličtiny. Ale s flar-ta se překladatel nenamáhal. Ostatně, jak by ji přeložil? Brontosaurus? K tomu má daleko. Tyranosaurus? Kdepak, to by čtenáře jenom spletlo. A tak milá flar-ta zůstala flar-tou i v našem jazyce a teď tu bezprizorně bloumá po okolí a nemá kam hlavu složit. Jenže čím víc se prodá knih, v nichž naše flar-ta vystupuje, tím větší vliv a sílu ono slovo má. A pak není divu, že netrvá dlouho a je usazeno v pěkném domečku za Třídou dramatu.“

V sále se už delší dobu rozmáhal šum.

„Chcete říct, že tohle všechno už u nás bydlí?“ ozval se nevěřící starosta. „Ti hobiti a flar-ta a ty chrochto...šílenosti? V našem městě?“

„Ano, pane. A ti, co buší na bránu, nebo zatím živoří z druhé strany hradeb, jsou slova buď z knih, které se na trhu neuchytily a nikdo je prakticky nečetl, nebo z knih zbrusu nových. Tam je možné, že jejich čas teprve přijde.“

„A co ‚ugggggggggh‘ a ‚groww‘ a jim podobní? Ti už jsou tu také?“

„Jak kteří, pane starosto. To záleží na tom, v jakém komiksu byla použita. Ta nejznámější citoslovce jsou mezi námi usídlena bezpochyby již řadu let. Ti noví závisí na kvalitě a čtenosti, jako všechna ostatní slova.“

Šum v místnosti neutuchal, jak si přítomní navzájem sdělovali své dojmy. Vzrůstal a nedal se utiřit.

„Myslím, že by byla vhodná přestávka,“ otočil se vědec na zapisovatele.

Ten přikývl, vstal a svým pisklavým hlasem důležitě oznámil: „Vážené slovní druhy, vyhlašuji přestávku. Sejdeme se zde znovu o půl třetí.“ Prkenně se uklonil a odešel od mikrofonu.

Pauza se sice mírně protáhla, ale strážci jazykové čistoty zvládli strkanici u bufetu v předsálí s grácií jim vlastní. Kolem třetí hodiny se už zas všechny slovní druhy usadily na svých místech a zvědavě čekaly na závěrečnou část přednášky.

Opět se rozsvítilo plátno. Tentokrát z něj na diváky shlížely už jen dvě poslední otázky:

JAKÁ JE JEJICH BUDOUCNOST?

A JAKÁ JE NÁSLEDNĚ BUDOUCNOST NAŠE?

Slova se ujal druhý vědec. Po nervozitě už v jeho přednesu nebylo ani stopy.

„Již víme, kde barbaři vznikají i proč je máme za branami, potažmo usazené v uličkách Fantasy. Máme povědomí i o tom, co tu pohledávají. A dostáváme se k otázkám závěrečným. Jaká je jejich budoucnost? Budou se jejich ulice rozrůstat? Pokud ano, nebude to na náš úkor? Bude možno s nimi nadále koexistovat? A mají pro nás vůbec nějaký význam? Potřebujeme je?“

Zmlkl a zadíval se do sálu, přešel očima řady naslouchajících. Pohledem se zastavil u zadního stolku – měl pocit, jako by se během přestávky jeho osazenstvo zmnožilo. Zamrkal a pokynul pomvědovi. Na plátně se objevil nový obraz – obrovský bojovník, lesklé svaly, blýskavá zbraň. Přední řady polkly a podstatná jména rodu ženského životného se potěšeně zavrtěla.

„Válečník. Je jich plno téměř v každé fantasy. Mají různá jména, ale jedno společné – kam vstoupí, tam deset let tráva neroste. Potoky krve a hromady zabitých nepřátel. Jenže pozor! Nebýt jich, bydlela by slova jako například meč, luk, šíp či palisáda stále v Lomené uličce těsně pod hradbami, ve špíně a prachu. Jako ještě nedávno, před pár lety. A kde je potkáváte nyní?“

Slova se po sobě vyděšeně podívala. Nikdy je tento úhel pohledu nenapadl. Obraz na plátně však znovu zablikal, bojovník ve sledu tří rychlých obrázků animovaně mrkl do předních řad, ženská podstatná jména se přihlouple zachichotala a než nyně vzdechla, na plátně už

svítily fotografie tří domů. Velké vily z Ústředního bulváru, menšího domu z Příčné třídy a malé, rozdrbané chaloupky odněkud od hradeb.

„Ale to...“ Starosta v první řadě nadskočil.

„Ano, dovolil jsem si vypůjčit fotografie vašich domů v běhu času. Začínal jste v pěkném domku, ale pak dlouhé roky strádal v malé chaloupce pod hradbami. A nyní žijete – samozřejmě po právu – v krásné vile na hlavní třídě. Na vašem příkladu jsem chtěl ukázat, že každý z nás“ – přítomní mu viseli na rtech, ani nedutali – „se může kdykoliv octnout jak v chaloupce, tak ve vile. Budoucnost nás všech závisí na tom, že autoři budou psát a lidi jejich díla číst. Tudíž – vítejme cizince! Cizinci jsou nová míza, nová krev a přichází s nimi nový zájem o čtení!“

V sále se strhl poprask.

Druhý radní vyskočil ze svého místa a vyběhl na pódium: „Tohle jsme myslím nechtěli slyšet,“ volal do všeobecné vřavy na vědce.

„Ale tak to je,“ oponovali mu výzkumníci. „Není jiné cesty, když se budeme bránit, dopadneme ještě hůř, úplně nás převálcují! Musíme je zklidnit, zjemnit a asimilovat!“

„Ale nás je víc! A jsme tradice!“

„Zatím!“

Skupina vzadu v rohu se mezitím úspěšně zabarikádovala za zátaras ze stolku a židlí. Odtud rozverně povykovala:

„Buďte v oukeji, né?“

„Bes nás ste v háju!“

„To čučáte!“

„Apostrof do každého slofá!“

Pichlavá osůbka do toho jemně kvílela: „Netachej mě za čarkůůů!
To se šekně!“

Když to už už vypadalo, že se strhne bouřlivá bitka, vmísili se konečně do děje strážci jazykové čistoty. Vběhli dovnitř, tvrdými gumami klidnili situaci a největší bouřliváky dokonce i přeškrtili. Netrvalo dlouho a rozhostil se jakýs takýs klid.

Na pódiu pomvěd vlastním tělem chránil promítačku, zatímco vědci strnule zírali na melu v auditoriu.

„To všechno jen kvůli pár novým slovům?“

„Dokonce si i pokroutili háčky! A utrhli čárky!“

„Přátelé,“ vzpamatoval se starosta a chopil se mikrofonu. „Chovejme se jako slušná slova! Nikdo přece neříká, že si je máte brát domů!“

„Ještě toho trochu!“

„To by nám tak scházelo!“

„Ani k plotu!“

„No to byzme si pomóchli!“ Výkřiky z publika nebraly konce.

Starosta zvedl ruce, aby utišil bouřící dav.

„Postavíme jim za hradbami jejich vlastní velkou čtvrť! Takovou, kam se vejdou všichni a nebudou se muset roztahovat... ehm, chtěl jsem říct tlačit mezi námi!“

„Pudeme mít město? Jakoše naše? Flastní?“ Dav pokroucených slov se za barikádou stolku a židlí rozjásaně roztančil.

Nová čtvrť

Muad'Dib's Pub, prozatím jediná hospoda v nové S&F čtvrti praskala ve švech. Otevírat sice měla až večer, ale majitel tlaku návštěvníků neodolal a otevřel podnik už v brzkých odpoledních hodinách. Místním se totiž už nechtělo chodit za původní hradby do starousedlických podniků. Chtěli mít svůj. V novém bydlišti se cítili jako ryby ve vodě, nikdo se neposmíval jejich přízvuku (protože každý měl svůj, originální), nikdo se nepodivoval nad množstvím apostrofů či nezvyklým shlukem souhlásek, nikdo nepoužíval při oslovování druhého posměšný tón.

Navíc dnes bude v hospodě voleno místní zastupitelstvo. Zbrusu nová městská část rostla jak z vody a potřeba samosprávy vyvstávala každým dnem zřetelněji. Bylo veřejným tajemstvím, že největšími kandidáty byla slova, která se zúčastnila památeční schůze rady Města slov. Ve velkém sále pubu to jen vřelo.

„Toprá folba!“

„Pa ne, mjel to být Conan, ten má největší fvaly!“

„Ale je úblně blbej!“

„Sos to řek?“

„Pudou tobrý, tehdy to svládli, svládnou to zas!“

„Je to prošustlováný! Uš teď maj domy na nejlepčí fleky!“

„Kecáž! Bydlá vedle mě, a to nejni šádná výhra!“

„Chele, starostě!“

Opravdu. Ve víru debat si slova ani nevšimla, že místa za stolem na vyvýšeném stupínku už jsou obsazena. Městský zapisovatel zacinkal na zvonek, který si s sebou prozřetelně přinesl a pronesl svým pisklavým hláskem:

„Vážení přítomní, žádám o pozornost!“

Dostalo se mu jí ihned a vrchovatě.

„Vítám vás všechny na dnešním shromáždění. Předávám slovo panu starostovi. Ten vám sdělí, která slova budou zastupovat S&F čtvrť v městské radě.“

Starosta povstal.

„Vážení a milí barba... ehm... Vážení a milí obyvatelé naší nové čtvrti! Sami jste dali podnět k tomu, aby vaše nově vzniklá část měla zastoupení v městských orgánech. Rada tuto žádost schválila a doporučila, aby vaši čtvrť v ní reprezentovali tři zástupci.“

V místnosti vznikl lehký šum.

„To to dopurúčil?“

„So je to podnět?“

„Ja nedat žádný orgán! Sám jich mám akurát!“

Starosta dav utišil zvednutím ruky. „Nebudu vás už dále napínat. Přivítejte své zástupce v radě města slov! Prosím, aby přišli tarkal, technonanie a manuálitida! Potlesk pro nové členy rady!“

Ozval se bouřlivý potlesk. Tři jmenovaná slůvka se otáčela, klaněla na všechny strany. Jen manuálitida si lehce přidržovala čárku, kterou jí pocuchali na onom dnes již proslulém jednání.

„Ostatní technické věci si nově jmenovaní zástupci již domluví se zapisovatelem. A vzhledem ke slavnostní chvíli bych si vás, vážená cizí

slova, dovolil pozvat na raut, který je výjimečně hrazen z fondů města slov!“

Výbuch nadšení smetl všechny námitky, které ustanovení nových členů městské rady vyvolalo. Ježatá, pichlatá, pokroucená i uhlažená slůvka se vrhla k stolům plně obložených laskominami.

Městská rada

„Řešení problému s barba... ehm, cizinci bylo jednoznačně skvělé!“ prohlásil starosta na výroční schůzi města slov. „Nová čtvrť vzkvétá, starým částím odlehlo, uvolnila se doprava. Myslím, že za tento výsledek by zastupitelstvu měla náležet patřičná odměna!“

První radní se nervózně zavrtěl a zvedl ruku.

„Ano? Máte návrh na odměnu, kolego? Mluvte tedy,“ předal mu slovo starosta.

První radní vstal. „Vážený pane starosto, situaci jsme tehdy opravdu zvládli na jedničku. Nebyl jste se ale někdy v poslední době podívat u městské brány?“

„Nebyl, neměl jsem čas, kolego. Děje se snad zas něco?“

První radní si povzdechl. „Děje. Za branou je houf dalších barbarů. Jsou takoví... divní. Není s nimi žádná domluva. Jednají... Zkratkovitě.“

U městské brány

Strážní vystrčili z města posledního vetřelce a zabouchli dvířka. Pro tentokrát to zvládli. Opatrně vykukli zamřížovaným okýnkem.

LOL, ROFL, OMG, RIP, WTF, PPL, JJ a další zkratky stály v jednom houfu a zamračeně se ohlížely po vchodu do města. Budou na to muset jít jinak! Použijí BVP nebo BFG a to by bylo, aby se za tu zpropadenou bránu nedostaly!

(2016)

LOUTKÁŘ VLČÍCH MYSLÍ

Tahle povídka je moje srdcovka. Je jedním z mých prvních textů. Sice se v soutěži Žoldněří fantazie umístila až na dvanáctém místě, takže publikována tehdy nebyla, ale pro mě to byl první delší text v tzv. vyšší fantasy. A pořád si myslím, že se docela povedla.

Opuštěnou krajinou zněl rachot kol, dusot koní a práskání biče. Pět jezdců doprovázelo kočár, který už evidentně hodně pamatoval. Na neudržované cestě se nepříjemně kymácel. Vevnitř se krčila mladá dívka, rukou se pevně držela postranice, oči zavřené. Její vnitřní zrak letěl nad krajinou, při doteku vzdáleného hradu se rychle stáhl. Ponuré, tmavé sídlo ji nezajímalo. Obrátila se do lesů, kde pod zelenými korunami stromů zahlédla starou, částečně rozvalenou zeď, zřejmě bývalou hranici. V dálce za ní se něco slabě zalesklo, malinká jiskřička na hranici viditelnosti. Sklonila hlavu, pevně stiskla víčka a zkoncentrovala se, jak nejlépe uměla. Na chvíli spatřila pevnost, špičatou střechou do dáli blýskala jako jasný maják. Zrcadlová věž! Severní pevnost Hlídky! Srdce se jí prudce rozbušilo, vidina zmizela. Zatajila dech a zkusila se myslí spojit s obyvateli pevnosti, ale vzdálenost byla nad její síly. Horečnatě přemýšlela. Viděla dobře? Nedokázala znovu dohlédnout tak daleko, ale obraz zrcadlové věže znala

z učebnic. Určitě se nemýlí! Konečně se únosci dopustili chyby! Zatím se jim dařilo vyhnout se místům, kde působili Hlídka. Možná o zrcadlové věži neví, nebo neodhadli, jak daleko od pevnosti se mají držet. Ať tak nebo tak, konečně je na dohled od svých! Lepší doba na útěk už nebude, čas se krátí a západní přístavy blíží. Zachumlala se do pláště a začala promýšlet plán.

Teskné vlčí zavytí se rozlehlo nočním tichem. Na měsícem ozářeném vrcholku skalní rozsedliny se pohnul stín. Muž v loveckém zvedl hlavu a bedlivě naslouchal. V duchu určoval směr a vzdálenost. Loví na severní straně Sarragonského valu. Opatrně zapátral šerosmyslem a lehce napnul pět černých linek, které měl uložené v mysli. Ne, není to ani jedna ze smeček, které již ovládnul. Má práci.

Aldogg řídil štvanici zkušeně a s přehledem. Kořist už krvácela z několika ran na zadních bězích, honička bude brzy u konce. Uhnul a pustil do čela Noldogga, nejmladšího z dospělých vlků. Ať dokáže svou prospěšnost smečce a strhne si svůj první velký úlovek. Aldigga se připojila ke svému druhovi a pomalu spolu vyklusávali za zbytkem smečky, která již lov dokonala. Zavrčením odehnali od strženého jelena ostatní a dali se do žrádla. Nejmladší vlk, zahnaný od své kořisti, však najednou otočil hlavu a strnul. Za chvíli většina zvířat zírala na nehybnou postavu, která seděla nedaleko na vyvráceném stromě. Napětí ve smečce upozornilo i dosud žeroucího Aldogga. Zvedl hlavu od masa a otočil se k lesu.

Treborg, pohodlně usazený na padlém kmeni, vše v klidu sledoval. Odhadl dobře místo, kde jelen padne, a tak jen seděl a čekal na svou

příležitost. Neudělal žádný pohyb, kterým by upoutal pozornost zvířat, ale stejně netrvalo dlouho a objevili jej. Nepřekvapilo ho to. Předpokládal, že dřív nebo později jej odhalí. Znal chování smeček a věděl, že vlci vycítí nebezpečí na dálku. Po chvíli zvedl hlavu od žrádla i vůdce. Ohlédl se a začal se k vetřelci opatrně přibližovat. Pár kroků od něj se zastavil.

Člověk! Aldogg už párkrát lidi viděl, ale pouze z dálky. Zvláštní druh. Neohrabaní, hluční, držící se svých lovišť s mnohem větší úpěnlivostí než vlčí smečky. Přesto nebezpeční, zvláště ve větším počtu. Ale tenhle byl sám. Pomalu, skoro proti své vůli se Aldogg k sedícímu lovcovi přiblížil. Oči měli takřka ve stejné výši a vlka ten člověk téměř magicky přitahoval. Zadíval se muži do tváře. Jejich pohledy se zkřížily, okolí pro ně přestalo existovat. Nevníмали, jak se smečka pomalu rozestupuje, ani jak se Beldogg nenápadně dostává lovcovi do zad.

Treborg nepokojné vlčí vědomí cítil. Podvědomě tušil, že se ostatní stahují kolem něj, ale to mu těžkou hlavu nedělalo. Potřeboval udržet pozornost alfy jen na pár okamžiků. Nepřestával poutat jeho pohled, soustředil se a... teď! Lovcovo soustředění prásklo jako mentální bič do vlčího vědomí, černá linka pronikla do zvířecího mozku a tam se pevně uchytila.

Aldogg strnul. Zatřásl hlavou, aby se nepříjemného pocitu zbavil. Místo toho se mu do vědomí prodral panovačný hlas: „Lehni!“ Chtěl zavrčít a toho drzého vetřelce ztrestat, ale palčivá bolest v hlavě jej zastavila. Jako by mu mozkiem projel dlouhý, ostrý dráp. Pohlédl člověku do očí, ale uviděl tam jen lehké pobavení. Bolest povolila a

vlk se okamžitě napnul k útoku. Vzápětí se ale opět zkroutil v trýznivé křeči. I přes zavřená víčka viděl lovce, který ukazoval rukou na zem: ‚Lehni! Lehni!‘ Měl pocit, že muž stojí přímo v jeho hlavě, nedokázal té opakující se bolesti odolat. Nevěděl, co slovo ‚Lehni‘ znamená, ale posunek rukou byl jednoznačný. Podvolil se. Hned poté se mu opět ulevilo.

Navenek se nestalo téměř vůbec nic. Oba si nadále upřeně hleděli do očí. Zvíře si po chvíli pomalými, křečovitými pohyby lehlo, nepřetržitě ale lovce sledovalo. Pak Treborg oční kontakt přerušil. Vstal, přejel očima okolí a znovu zaměřil pohled na Aldogga. Vlk vyskočil, stáhl ocas a o pár kroků ustoupil. Lovec v duchu ukázal na kruh kolem sebe. Aldogg se otočil, zavyl a odvolal smečku z loveckých pozic. Beldogg, druhý po alfovi, zavrčel. Nechtěl poslechnout, chtěl lovit. Vůdčí vlk vycenil tesáky a zle na něj pohlédl, zavrčel a příkrčil se, přichystán vynutit si poslušnost silou. Beldogg po chvílce odvrátil zrak, natočil hlavu na stranu a odhalil zadní zuby. Opět nevyhrál. Ostatní se vymanili ze strnulosti a vrátili se zpět ke strženému jelenovi.

Dostat se do vědomí ostatním členům smečky bylo pro vysokého lovce po zkrocení alfa vlka už jednoduché. Navázal je na něj, aby nemusel vstupovat pokaždé do šesti, sedmi vědomí. Až bude potřeba, udělají, co jim poručí. Jako dosud všichni.

K ránu se pak k roztrhaným zbytkům připlížil Omedogg, nejposlednější z vlků. Nepřemýšlel o tom, co se stalo, a bylo mu to jedno. Pro něj je důležité, že se dnes dosyta nažere.

Dívka se lehce se otrásla. V krajině svou myslí cítila divnou pachut', v duchu viděla práskající bič s tmavou rukojetí a zvláštní černé nitky, křižující celý kraj. Vycházely z mnoha míst, ale sbíhaly se v jedno. Zamrazilo ji a stáhla svůj pohled.

„...dojet k lodi včas,“ zaslechla hlasy vedle kočáru. „Začnou ty hnusný letní buřiny a víš dobře, že pak žádná zasraná loď náikou dobu nevodpluje. Musíme to stihnout. Čím dřív ji vodevzdáme, tím víc dostanem, jasný? A hlídat tu holku někde ve městě další měsíce, to bych teda nechtěl. Kdo by to platil? Už abysme se jí zbavili. Bez tak se záloha už dávno rozkutálela. Takže žádný zdržování. Todle je nejkratší cesta k přístavu, leda by ti z prdele vyrašily křídla. Jasně, je to mizerná pustina, ale aspoň nás tu žádnéj kokot nenajde. Takže nemel nesmysly, nakonec už to nebude dlouho trvat a budem mít peněz jako želez. Že jo, křehulko,“ nahlédl se zlým úsměvem do kočáru.

Dívka nezúčastněně hleděla před sebe.

Treborg se lesem pohyboval téměř neslyšně. Znal široké okolí, věděl o každé zvířaty vyšlapané stezce, znal všechna napajedla i loviště. Pod střechou se necítil dobře, potřeboval volnost, potřeboval cítit všechny pachy, co přináší vítr. Radši měsíc v největší divočině než týden ve studeném hradu. Jeho poslední úkol se mu dařil. Už více než deset smeček mělo vůdčí vlky svázané černolinkou. Jen jednou málem neuspěl. Zotročený alfa byl už starý, a když si chtěl zjednat pořádek, fyzicky na to nestačil. Treborg se poté musel ke smečce vrátit a podrobit si nového vůdce. Při té příležitosti poznal, že se vlci dokázali z minulé návštěvy poučit: málem nevyvázl živý a zdravý.

Skoro ho dostali – nový alfa byl mnohem podezřívavější. O to větší pak pocítil uspokojení, když je donutil plazit se mu u nohou.

Spěchal.

Vzkazy mu byly doručovány všelijak. Tady na severu nejspolehlivěji fungovaly mrtvé schránky, rozmístěné na strategických křižovatkách cest nebo přímo v Sarragonském valu. Omšelá a částečně rozpadlá zeď, dnes určující severní hranici země, byla pro úkryt zpráv jako stvořená. Jeho povinností bylo vždy jednou za čas domluvená místa obejít a podívat se, zda ve schránce není nějaký nový pokyn. Stávalo se málokdy, že byl ze svého úkolu odvolán, a tak je obcházel víceméně nedbale a nahodile. Proto jej zpráva, kterou nyní držel v ruce páčila, jako by byla z rozžhavené oceli. Datovaná byla už před měsícem a Treborg dobře věděl, jak je jeho pán netrpělivý. Měsíční zpoždění neomluví. Přesmykl se přes další povalené kmeny a přes koryto potoka se konečně dostal na kraj vesnice, kde měl u hospodského ustájeného svého vraníka. Za pár hodin je u barona.

Dívka už neseděla v kočáře, ale na koni, ruce spoutané, koně navázaného na jednoho z jezdců. Kočár s prasklým kolem zůstal daleko vzadu. Skupina cválala k lesu. K tomu lesu, kde předtím čarodějka viděla ty podivné temné linie. Jeli přesně tam, kam si přála. Žádný z mužů netušil, že se kolo nerozlomilo samo od sebe, ale že naprasklému ráfku k úplnému zhroucení mentálně pomohla. Svázanýma rukama se přidržovala hrušky sedla. Kradmým pohybem pouta lehce uvolnila. Nenechá si rozedřít zápěstí do krve, ale na druhou stranu na sebe nechce moc upozorňovat. Věznitelé

zatím nemusí tušit nic o rozsahu jejího umění. Úplně provazy odhodí, až bude čas. Ovládá toho sice hodně, ale na pět ozbrojených dospělých mužů by její současná síla, byť podpořená magií, zdaleka nestačila. Tady si musí pomoci jinak. Musí své věznitele nějakým způsobem zaměstnat, aby mohla nenápadně zmizet. Stačilo by na chvílku odvést jejich pozornost jinam. Ale k tomu potřebuje spojence. Nebo cokoli, co by je na chvíli zaneprázdnilo. Sklonila hlavu a dál vnitřním zrakem propátrávala kraj.

„Chci to vidět.“

„Samozřejmě, můj pane.“ Lovec klečel před baronem na koleni, hlavu skloněnou, složené ruce opíral o druhé koleno. „Jak si přejete. Potřebuju ale ještě nějaký čas na zafixování určitých...“

„Žádný čas!“ práskl baronův hlas. „Flákal ses po lesích dost dlouho na to, abys ukázal nějaký výsledek. Vyjedeme ráno.“

Řada jezdců se proplétala krajinou. Treborg se držel vzadu. Nečekal tak rychlý spád událostí a nepočítal s tím, že baron bude chtít vidět vlky přímo v akci tak brzo. V mysli pomalu probíral jednotlivá vlákna a zjišťoval, kde vlastně se která smečka nachází. K vesnici, na kterou padlo neblahé rozhodnutí, měla nejbliž ta Aldoggova. Lovec se soustředil, šerosmyslem prošel přes vlákno alfy a projel linky dalších vlků. Od minulé mentální návštěvy jeden zmizel, dospělých či téměř dospělých jedinců bylo nyní sedm. Další smečka, lovcí v lesích kousek od Aldoggovy, byla ještě menší, i s alfou jich bylo pět. Dvanáct dospělých vlků ale může ve vesnici napáchat hodně škody.

Jeho dosavadní zkušenosti se zvířaty zatím přímo záškodnické akce neobsahovaly. Po navázání dvanácti vůdčích vlků Treborg

naznal, že na víc v současné době nemá. I tak mu dalo dost práce, aby vždy vybral správné vlákno a donutil na dálku smečku dělat to, co chce on. Samozřejmě, s ubývající vzdáleností se komunikace zlepšovala. Také se lepšil on sám, naposledy již dokázal řídit více vůdčích vlků najednou. Vždyť to měl být jen pokus, sakra, nikdy baronovi nesliboval, že to půjde. Jen ve slabé chvílce nadhodil, že ovládnout vlka nebo jiné zvíře přece není až tak velký problém. Netušil ale, že se toho baron hned chytí a že po vzoru starých knih, které se válí nahoře v pevnosti, bude chtít vytvořit vlčí eskadru. Ještěže mu aspoň ty jezdce na vlčích vymluvil, vždyť to byla do nebe volající pitomost. Jezdci na vlčích... cha.

Potřásl hlavou a vrátil se zpět ke svým problémům. Má určenou vesnici. Má dva alfa vlky se smečkami poblíž. Musí je donutit, aby se na vesnici vrhli a napáchali v ní co nejvíc škod. Dobytek, drůbež. Lidi, jen když nebude zbytí. Lovit, dokud bude co. Zdecimovat domácí zvířata, k smrti vyděsit vesničany. Baron chce na vlastní oči vidět, jak vlky ovládá a co všechno s nimi dokáže.

Teď tenhle jeho udatný pán jede v hloučku po zuby ozbrojených jezdců. Zás až tolik Treborgovi nevěří. Bojí se, že se vlci vymknou kontrole a mohli by se vrhnout i na něj, ale současně velmi touží masakr na vlastní oči vidět. Proto s sebou jede čtyřspřeží, které táhne vůz, speciálně k této příležitosti vyrobený. Z něj bude baron, okovaný od hlavy až k patě, z příhodného návrší vše sledovat. A jeho lučičníci budou připraveni.

Treborg se opět soustředil na vlky a popohnal je blíž k určené vesnici. Až se tam za pár dní setkají, rozhodne se nejen o jejím osudu.

Pokud se akce nevydaří, může skončit za nesplnění rozkazu třebas i v oprátce. V duchu se ušklíbl. Na druhou stranu, pokud se vše podaří, mohou vlci posloužit nejen baronovi. O vlčího pána bude určitě zájem i kdekoli jinde.

Putovali už několik dní, hustý les jejich postup zpomalil. Dívka konečně opět zachytila tu záhadnou temnou linku. S překvapením zjistila, že nitka směřuje ke smečce vlků, pohybující se nedaleko. Zvláštní byl systém, jak byla vlákna vedena – jedno silnější k největšímu z nich, a od něj další, slabší, do mysli ostatních. Jako by byli na neviditelném vodítku, utkaném z temnoty a beznaděje. Ve vlčích myslích narazila na hroživé obrazy nedávné minulosti – potrhané krávy, zadávané ovce, hrůzou křičící lidé, kterým vlci vybíjeli drůbež i dobytek. Křik zkrvavených mužů, snažících se bránit své chlěvy. K smrti vyděšené ženy a děti. Bolest, pláč, pach krve a strachu. Bezděčně se otrásla, žaludek se jí zkroutil a krk stáhnul lítostí a soucitem nad lidmi, jejichž zvířata byla pro zuřivé šelmy lehkým úlovkem. Uvědomila si však i urputnou snahu vlků o vybití všech domácích zvířat, bez ohledu na vlastní zranění od holí a cepů vesničanů. Dál a dál se vrhali do útoků i přesto, že už dávno skolili spoustu kořisti. Tak přece vlci neloví! V následujícím záblesku ale spatřila vysokého muže v loveckém klobouku, práskajícího černým bičem. Pochopila. To on hnal zvířata do dalších a dalších útoků, do ještě další krve. A současně pocítila nechut', nelibost a vztek vlčích myslí, které se nedokázaly tomu muži vzepřít. Nenávist a současně strach, odpor, zlobu a primitivní zvířecí vzdor.

Loutkář vlčích myslí! Vzpomněla si na knihu Grebelwolf, ze které se kdysi učila. To temní měli v minulých dobách vlčí eskadry, vlčí jezdce a vlčí

smečky na povel. Podmaňovali si je násilím, svázali černolinkou a ovládali přes šerosmysl. A teď je jeden z nich tady! Zoufale zatřásla hlavou. Snažila se zahnat všechny ty hrozné výjevy z nebohé vesnice. Tam už nelze pomoci. Dál mechanicky svírala koně koleny a usilovně přemýšlela, jak s tím, co právě zjistila, naložit.

Baron se samolibým úsměvem připil Treborgovi vínem v cínovém poháru.

„To byla podívaná! Neměli šanci! Bavit jsem se, lovče. Dobře jsi odvedl svou práci. Pokračuj. Ten hloupý zemánek vůbec netuší, že jeho slavnou vesnici zpusťovali vlci na můj povel. Potřebujeme jich víc. Jsou perfektní záškodníci! Úžasní! Skvělí! Jak rádi mi pak sousedi odprodají končiny, kde nemá smysl žít, protože tam chodí lovit vlci! To byl nápad! Copak jim můžou vyhlásit válku? Cha! Kde by vzali tolik lovců? A já budu mít za chvíli vesnic a pozemků, že budu hrabě! Nebo i markrabě! A budu největší pán v celém okolí a...“

Treborg pozvedl pohár. Vychutnával si chuť vína, na blekotání přiopilého barona nereagoval. V duchu pořád prožíval ty opojné, slastné chvíle, kdy s bičem v ruce znovu a znovu hnal vlky do útoku proti vesničanům. Zvířata vzdorovala, ale nic nezmohla. Cítil jejich vztek, chutnal slaně. Cítil jejich zuřivou bezmocnost, voněla poraženou pýchou a kovovou příchutí čerstvé krve. Víc, ano, musí jich mít víc. Ne pro barona. Pro sebe. Znovu se zanořil do pocitů, které zažíval během vpádu vlků do vesnice. Ještě nikdy neprožil to, co v těch chvílích. Pravda, po skončení útoku se téměř zhroutil a černolinky mu málem vyklouzly, což by byla katastrofa. Tak málo

stačilo, a byli by se otočili proti němu. To už se nesmí stát! Kdepak, to nedopustí. On to zvládne. Je jejich pán, loutkář vlčích myslí, tak jak bylo psáno v těch starých knihách. Už staletí nikdo nedokázal to, co on! Je nejlepší! A chce mít těch loutek víc. Sever už má ovládnutý, nyní se musí vydat na jih. Znovu se zhluboka napil.

Místnost se zaleskla zapadajícím sluncem. Baron se vztyčil, s námahou se dopotácel k oknu. Dlouze hleděl na tmavé vlnobití lesů, táhnoucích se až k obzoru. Tam všude bude jednou pánem on. Hrabě. Markrabě. Vévoda! Otočil se, dopil a v náhlém rozmaru mrští číší proti zdi. Treborg, kterého třesk poháru vyrušil z příjemného rozjímání, se s trhnutím napřímil.

„Běž, lovče! Běž a připravuj své vlky! A nezapomeň hlídat zprávy. Už brzo... už brzo... hrabě...“

Svalil se do křesla, ani větu nedořekl. Usnul jako špalek.

Treborg se zvedl. Ano, připraví své vlky.

Na vše.

Sesedli z koní a posadili ji na zem, pro jistotu jí svázali i nohy. Dívka se opřela o velký kámen a snažila se najít co nejpohodlnější polohu. Přehodila přes sebe plášť a zavřela oči. Zvenci vypadala, jako by odpočívala po dlouhé cestě, ale její mysl přitom usilovně hledala temnotou označené vlky. Než černolinku zachytila, přešel večer v noc. Smečka nebyla daleko, ale byla ve špatném stavu. Zmítaná nenávisť vůči lovcí, strachem z jeho biče. Hladová, protože lov se jí kvůli tomu nedařil. Dívka se dotkla myslí alfa vlka hladivým, léčivým dotekem. Nechala proudit klidnou, tichou sílu svých myšlenek do jeho zmučeného mozku. Nedokázala na dálku odstranit

černotu z jeho mysli, dokázala jen utiřit vír myšlenek a ukonejšit největší bolest. Vnímala, jak zvíře s nadějí zvedlo hlavu. Smečka zbystrila. Vůdčí vlk povstal, otřepal se a dal se do klusu.

Děvče si uvolněně oddechlo. Nyní je útěk už jen otázkou času, než se vlci dostanou blíž k jejich táboru. Úmluva byla přijata. Její svoboda za jejich volnost. Musí být připravena. Přitáhla nohy, jakoby se stulila do sebe a nenápadně se dotkla pout na nohou. Hlídač si jejího pohybu povšiml. Přistoupil blíž, sklonil se k dívce, odhodil plášť a trhnutím zkontroloval pouta. Vtom uslyšel pronikavé zavytí. Napřímil se a polekaně se otočil k lesu.

Když se první vlk mihnul táborem, všichni muži vyskočili. Tasili zbraně a rozestoupili se zády do kruhu kolem zajatkyně. V září tří ohňů, zbudovaných pro ochranu kolem tábořiště, se míhaly štíhlé stíny. Vyty se ozývalo ze všech stran, kolem pětice kroužila celá smečka, vyceněnými zuby hrozila a chňapala po bránících se mužích. Mýtinou se rozléhal křik a zlostné vrčení. Pak náhle ohně zahořely vysokým plamenem, vlci zaječeli a odskočili do tmy. Obránci, oslnění posledním zábleskem, zůstali nehybně stát, připraveni odrazit nový útok. Ohně se zklidnily, pronikavé vyty ztichlo, žádný další vpád se nekonal. Pak se jeden z mužů ohlédl a vztekle vykřikl.

Na kameni ležely jen provazy, výsměšně složené.

Dívka zmizela.

Smečka ještě nějaký čas tiše kroužila kolem tábora a sledovala únosce, kteří chaoticky a bezhlavě prohledávali nejbližší okolí. Když bylo jasné, že muži dívčinu stopu nenajdou, vydali se vlci úzkými

stezkami do hloubi lesa, odkud zdáli dolehlo táhlé zavytí. To Beldogg, který mezitím doprovázel čarodějku, volal smečku. Děvče, plášť omotaný kolem pasu a sukni vysoko vykasanou, se pohybovalo v korunách prastarých stromů rychle a s jistotou. Stromy s navzájem propletenými větvemi jí umožnily vzdálit se během vlčího reje docela daleko od únosců. Beldogg ji sledoval po zemi až na malou, zarostlou mýtinu, dostatečně odlehlou od původního tábořiště.

Útlá postava se lehce zhoupla na nejnižší větvi a seskočila na zem. Dívka odložila plášť a rozhlédla se po smečce. Neomylně zamířila k Aldoggovi. Beze slova k němu přistoupila, poklekla před ním a vztáhla ruku. Aldogg se ani nehnul. Drobná ruka se dotkla jeho plece, čarodějka sklonila hlavu a soustředila se. Uviděla to hned. Malou černou smyčku, pevně zadrhnutou ve vlčím mozku. Z jednoho konce vybíhala silnější černá linka a ztrácela se v potemnělé dálce. Na druhé straně vycházely podobné, jen slabší, k jednotlivým členům vlčí družiny. Podobnost s marionetou byla až neuvěřitelná. Čarodějka stáhla ruku, postavila se a obhlédla celou smečku, která seděla nehybně v kruhu kolem ní. Zmatnéle kožichy plné prachu. Oči skleslé a posmutnělé. Žebra vystouplá, ještě ne zcela zhojené jizvy. Dívka vzdychla. Chtěla pomoci, ale bylo jí jasné, že nemůže linku přerušit jen tak. Toho by si loutkář vlčích myslí velmi rychle povšiml. A tito vlci potřebují čas na zotavenou.

V duchu probírala další postup a procházela všechny možnosti, které měla k dispozici. V prvé řadě je nutné stáhnout černou linku z alfovy mysli. Nesmí ale porušit navázání na ostatní vlky a... Ne. Chyba. Naopak. Prvně musí postupně osvobodit vlky navázané na alfou a teprve poté sejmout hlavní

spojení. Jenže ty temné linky nelze jen tak pustit, zachovaly by se stejně, jako kdyby pustila napnutou gumu, a loutkář by okamžitě zjistil, že už smečku neřídí. Jak jen to bylo v té prastaré knize, vázané v šedivé kůži? Pokud se dobře pamatuje, má pouhé dvě možnosti. Linky buď může vysmeknout z vlčí mysli a okamžitě odhodit – což udělat nechce –, anebo je nutno je ukotvit na něco živého. Nemůže je držet u sebe dlouho, černá linka se chová jako pijavice, okamžitě se přisaje na nového hostitele. Vše se musí pečlivě připravit předem a udělat velmi rychle. Jenže na co ukotvit linky zde, v divočině, kde není jiné živé duše?

Vlci, sedící v kruhu kolem dívky, vycítili její pochybnosti a obavy. Zneklidněli. Svoji část dohody splnili a obávali se, že čarodějka svůj díl úmluvy dodržet nedokáže. Dívka jejich neklid vycítila. Vstala a vztáhla ruce před sebe v uklidňujícím gestu.

Opatrně se znovu dotkla Aldogga a ještě jednou bleskově propátrala černou smyčku v jeho mysli. Potom obešla postupně i ostatní vlky. Jejich smyčky nebyly tak důkladné jako ta v hlavě alfa vlka, ale stejně bude muset postupovat opatrně. A hlavně rychle. Znovu se rozhlédla. Už věděla jak, ale nevěděla kam. Zrak jí padl na myší díru, ale potřásla nesouhlasně hlavou. To neudělá ani hloupým myším. Zadívala se na mohutné stromy, které stály okolo, a zaváhala. V knize bylo psáno, že to musí být něco živého, tu podmínku splňují i stromy. Pohlédla do korun, svítících jasnou zelení pozdního jara, a opět ji zalila mohutná vlna nesouhlasu. Ne, nebude spoutávat zlem tak nádherné stromy. Musí být i jiné řešení, jen ho najít! Zkoumavě se podívala na smečku. Poslední vlk? Člen smečky zvaný omega? Nebylo by to poprvé, kdy tento smečkový otloukánek položil život

za ostatní, kteří se k němu za celý jeho život ani nechovali dobře. Všimla si, jak se zvíře, sedící v pozadí, stáhlo a schoulilo do sebe. Ne, to taky nedokáže. Ale jak tedy, jak má pomoci? Vstala, ustoupila o krok dozadu a sykla. Navyklym pohybem se podrbala na lýtku. Stáhla si sukni, kvůli pohybu po stromech vykasanou k pasu, a vtom jí to došlo. Koprivý! Kraj mýtiny byl zarostlý obrovskými koprivami se silnými stonky a velkými žahavými listy. Koprivý může použít pro tento účel také – jsou živé, jsou veliké a linky na ně půjdou navázat bez problému. Radostně se otočila a dala se do práce.

Treborg se pohyboval u jižní hranice. Ne že by mu nějakým způsobem bránila v přecházení z jedné země do druhé. Znal své stezky a dobře věděl, kudy se lze prosmýknout, aniž by to vojáci, hlídající oficiální přechody, tušili. Stejně neměl nic k proclení a navíc měl baronův glejt. A svolení druhé strany ho nezajímalo. Pohraniční kraj byl vždycky krajem, kde zákon vládl jen částečně, a nejvíc v něm platilo právo silnějšího. Proto zde také lidé žili v opevněných sídlech. A proto se tu moc nevěnovali zemědělství: jejich letité zkušenosti jim napovídaly, že jen málokterá úroda spatří útroby zrovna jejich sýpky. Byl to kraj lovců a rybářů. Zvěř v těchto pohraničních lesích byla hodně ostražitá a také jí nebylo tolik jako na severu, kde lidé nežili téměř vůbec. A tak, jak zjišťoval, zde nebylo ani tolik vlčích smeček. Popravdě, za celou dobu, co se jihem trmácel, narazil jen na tři a to ještě docela malé. Vztekla si skouzl ret. Za tu dřinu a námahu, co za poslední dobu na jihu prožil, ten výsledek opravdu nestál. Patnáct vlků, odplivnul si. Zastavil koně a soustředil se. Jen zkusmo lehce

zatáhl za každou z patnácti linek, které nyní v hlavě nosil. Všechny držely, takže se zaměřil na ty tři nejnovější.

Když dorazil do vesnice, velká brána se zrovna zavírala. Na poslední chvíli se ještě protáhl mezi jejími křídly, nevrlym strážcům mávl před nosem baronovým glejtem a namířil rovnou do hospody. Už tu párkrát byl, lepší jídlo v téhle zapadlé díře nesežene. Ještě než si stačil sednout, stál před ním korbel s hustým tmavým pivem a tlustý hospodský se přičinlivě ukláněl.

„Dovolil bych si doporučit jelena s brusinkovou omáčkou, pane. Nebo je libo pečeného zajíce?“ vyptával se a nenápadně se naklonil k lovcí. Zpoza utěrky, kterou otíral stůl před novým hostem, vypadl složený arch.

Treborg se zakabonil. Zase ho dohnali a jeho svoboda tím rázem skončila. Strčil list do torby, ani se na ni nepodíval. Na špatné zprávy času dost, dneska se ještě pořádně nají, napije, a jestli je tu ještě pořád ta zrzavá děvečka ze stájí, tak i pomiluje. Na zprávy se podívá až zítra. Jedna noc už nic nespasí.

„Jelena, pak zajíce a víno. Hodně vína,“ poručil si. „A ať mi na zítra připraví mého koně. A zavolej mi nějakou holku, byl jsem v divočině dlouho a sám.“

Druhý den ráno, sotva se brána znovu otevřela, opustil vesnici. Podle baronova rozkazu se vracel do hradu. Tentokrát by mohl termín i splnit.

Vlci, doprovázející dívku, zastavili. Byli na cestě čtvrtý den a dospěli na hranici, kde jejich smečka běžně lovívávala. Už popáté dívka vybrala příhodné místo, rozsadila je kolem sebe a již navyklými pohyby navázala nejdřív slabší linky členů smečky na nejbližší plevel. Potom se soustředila trochu víc a obratně vysmekla temnotu z alfovy mysli. Jako vždy chvilku strnula v obavách, ale linka se jen lehce zahoupala a zůstala nadále napjatá. Již neprocházela vlčími hlavami: loutkář teď velel houfu vysokých bodláků. A stejně jako čtyřikrát předtím jí bylo i nyní odměnou šťastné zavytí.

Smečky si dívku předávaly na rozhraních svých lovišť. Celou dobu ji vlci doprovázeli, chránili ve spánku a přes den prováděli téměř nepostřehnutelnými cestičkami dál a dál na sever, tak, jak si čarodějka přála. I ona stále víc cítila, že se hraniční zed' blíží. Konečně stála přímo u ní. Zub času hradbu velmi poškodil. Rozvalené kameny, roky obrůstající mechem, už nikomu nebránily v přechodu na druhou stranu.

Znovu myslí zkontrolovala okolí. Unikla. Teď se musí dostat do severní pevnosti. Otočila se a zadívala na pochmurnou hradbu lesa. Poslala mentální pozdrav, jen tak, pro radost, pro rozloučení a opakované poděkování za vlčí pomoc. Z lesů se ozvalo táhlé zavytí, následovalo další a další. Čarodějce zajiskřilo v očích. Nejenže unikla únoscům, kteří chtěli zneužít toho, že ještě není zasvěcená, a proto doufali, že ji zlomí a obrátí na svou stranu. Navíc ještě i pomohla tomuto kraji. Až příště loutkář vlčích myslí zavelí svým porobeným jednotkám, čeká ho nemilé překvapení. Nevěděla, za jakým účelem vlky cvičil, ale stačilo jí vidět, JAK je cvičil. A proto mu ve vlčích myslích zanechala ještě jeden malý dárek.

Ale teď je zbytečné ztrácet další čas. Své dluhy splatila a nyní je nutno jít dál. Naposled pohlédla na lesy a překročila zed', místními nazývanou Sarragonský val.

Treborg zuřil.

Zběsile kopal koně do slabin a uháněl na sever. Včerejšek byl nejčernější den, co zatím prožil. To ponížení, ta ostuda, když zjistil, že ze svých dvanácti severních smeček o pět přišel! Měl to být jeho velký den. Poprvé chtěl zkusit vést všech patnáct smeček najednou. Všechno šlo jak na drátku až do chvíle, kdy se pokusil spojit s Aldoggem. V první chvíli si myslel, že mu šerosmysl přestal sloužit. Zkusmé zatažení fungovalo normálně, ale ve chvíli, kdy se chtěl s alfou přímo spojit, projelo jeho myšlení linkami jako nůž máslem – a nic. Ten šok! Ten úlek při zjištění, že mu smečka vyklouzla, že jeho linky visí na nějakých utahaných kopřivách! A nejen ta jedna. Pět smeček vyklouzlo z jeho sevření! Nechápal, jak se to mohlo stát. V tom kraji přece nemohl být nikdo, kdo by byl schopen vlkům pomoci! Už dávno předtím byli všichni magií nadaní muži a ženy v zemi buď bezpečně loajální, anebo mrtví.

Tak kdo si dovolil odporovat?

To zjistí.

A pak si to s tím odvážlivcem vyřídí.

Ale teď ne.

Teď jsou na řadě vlci.

Mentálně popohnal alfy ostatních sedmi severních smeček, které ještě zůstaly v jeho moci. Nepůjde proti Aldoggoví a ostatním

volným vlkům sám, není blázen. Napodruhé to už není žádná hračka. Jeho loutky zabaví členy smečky a on si mezitím podá alfu. A plazit se pak budou všichni.

A dlouho.

Treborgovi nikdo odporovat nebude.

Na to není zvyklý.

Koně zanechal v poslední vesnici. Dál se prodíral lesem, jak nejrychleji dovedl. Hnal ho vztek. Nerad prohrával a to, že přišel o pět pracně zotročených skupin, ho rozběsnilo k nepřičetnosti. Zlost a zuřivost potlačila všechny jeho instinkty, měl před sebou jen jediný cíl. Dohnat jednu po druhé ty osvobozené smečky a se všemi kruté zatočit. V duchu si představoval, jak znovu práskne svým bičem, a nesmírně se těšil na vlky, plazící se před jeho nohama. Kochal se těmi představami, zatímco směřoval stále víc a víc na sever. Chvillemi kontroloval zbylé podrobené skupiny, hnané jeho vztekem blíž a blíž. Směřoval je do obrovské rojnice, zatáhne ji pěkně kolem Aldoggových lovišť. Za poslední měsíce dobře poznal místa, kde pobývali nejčastěji. Tam je dožene a tam je také dostane zpátky pod svou kontrolu.

Jakože se Treborg jmenuje, ten vlk i jeho fena mu tvrdě zaplatí.

Aldogg stál, tělo napjaté, uši našpicované. Vytí v dálce ho nenechávalo na pochybách. Šedooký lovec je opět nablízku. A není sám. Za sebou táhne na svých neviditelných opratích další vlky, kterým nikdo nepomohl. Jdou si pro něho, to Aldogg věděl. Otočil se a zahlédl, jak Aldigga mizí v doupěti. Její čas přijde každou chvíli,

a jestli je lovec opět dostane, jeho potomci nepoznají svobodný život. Zvedl hlavu a táhle zavyl. Odpověděla mu nejen jeho smečka, ale i další ze severu. Zavolal ještě jednou, naposled se ohlédl po doupěti a v čele ostatních pomalu odklusal vstříc vysokému lovcovi i svému osudu.

Tu noc těch pár lidí, co ještě žilo u Sarragonského valu, nespalo. Choulili se uvnitř svých ubohých stavení, sekyry, kosa a motyky v rukou, a modlili se ke všem bohům. Zlověstné vytí, které se neslo z lesů, znělo po celou noc. Tolik vlků pohromadě! Co přinese další den? Zvěsti o smečce, která vyplenila jednu z malých osad, se rozlily krajem a vyděsily všechny v okolí. A teď je tu vlků víc, než kdy slyšeli za celý svůj život! Chmurně hleděli okénky do tmavých hvozdů a s obavami vyhlíželi kalné ráno.

Utíkal. Lupal po dechu, klopýtal přes kořeny. Probíjel se přes pichlavé větve, přeskakoval padlé kmeny. Bodalo ho v boku, před očima se mu míhala rudá kola. Jen na malý okamžik si dovolil zastavit. Nahrbil se, soustředil a napjatě poslouchal. Ticho. Neví, kde přesně jsou. Kterým směrem se dát? Kudy se dostane do bezpečí? Potřebuje jakýkoliv úkryt. Potřebuje si odpočinout. Opět se rozeběhl, vtom kus před ním zapraskala větev a mihlo se tmavé tělo. Bleskurychle se otočil, ale podobný stín prokmitl i jasně zeleným listím keřů na kraji paseky.

Konec.

Jsou všude.

Jak se to mohlo stát?

Kde se to zvirtlo?

Ne, to ještě přece nemůže být konec, ještě bude bojovat! Ale potřebuje odpočinek, nedokáže se jim postavit hned. Opět klopýtł. Zastavil se uprostřed mýtiny, opřel zády o široký zvrásněný kmen. Se zbraní v ruce se zoufale rozhlížel, odkud vyskočí první nepřítel. Potom dostal spásný nápad.

Usadil se v místě, kde se strom rozděloval na tři větve, dostatečně vysoko, aby na něj cvakající tesáky nedosáhly. Sledoval situaci pod sebou a usilovně přemýšleł. Chvillemi měl pocit, že se mu to všechno snad jen zdá. Ještě před pár hodinami byl jejich pánem. Loutkářem vlčích myslí. Měl na černolinkách navázáno sedm smeček, poslouchajících na slovo. S jejich pomocí se mu podařilo sehnat tu zrádnou, Aldoggovu, do jednoho houfu na malé cípaté pasece. Měl jejich alfu na lopatkách. Vychutnával si tu chvíli, kdy vlk už neměl kam couvat a musel se mu se staženým ocasem postavit. Jak neochotně zvedal na povel hlavu! Ten vlk se bál a dobře tušil, co se bude dít dál. Přesně tak si to Treborg celou dobu představoval. Pevně se rozkročil nad chvějícím se zvířetem a v okamžiku, kdy bič v jeho ruce vydal ohlušující prásknutí, udeřil do vlčího vědomí pečlivě nachystaným mentálním úderem.

V té chvíli se vše zhroutilo. Nejen že se černá linka nezabořila do vlčího mozku. Zpětný náraz do lovceva vědomí byl navíc tak silný, že uvolnil i sedm ostatních, dosud pevně držných. Pokusil se okamžitě uzavřít svou mysl a zachytit vykluzující nitky, jenže v té chvíli vlk zaútočil a tím mu sebral čas na jejich nové ukotvení. Jen tak

tak zvíře bičičštěm odrazil a pak už jen utíkal. Úporně se snažil najít a obnovit kontakty, ale nedařilo se.

Ve chvíli, kdy došlo k uvolnění linek, utřžili velký mentální náraz i zbylí alfa vlci. Lovcova nadvláda, nepodporovaná šerosmyslem, se zhroutila jak domeček z karet. Zvířata, která do této chvíle hnali dopředu pouze Treborgův temný bič a jeho nesmírná ctižádost, ucítila volnost a svobodu a okamžitě se dala na ústup.

K Aldoggovi se mezitím přidaly ostatní smečky, osvobozené mladou čarodějkou. Vzájemné nepřátelství bylo pro tuto chvíli zapomenuto. Společný nepřítel sjednotil vlky do jedné obrovské spolupracující skupiny, která svého trýznitele, zbaveného moci, naháněla lesem až do chvíle, kdy před nimi utekl na osamělý strom uprostřed nevelké mýtiny.

Treborg se přidržel kmene a zkusil ještě jednou mentální útok na nejbližšího vlka. Už mu bylo jedno, zda je to alfa nebo ne, prostě jen zoufale potřeboval ovládnout alespoň jednoho z nich a přes něj se dostat do hlavy ostatním. Netušil, že nemá šanci. Mladá čarodějka, zděšená z toho, co v jejich myslích spatřila, jim do mozku vtiskla ochrannou pečeť. Tyto vlky už žádný temný svázat nedokáže. Čas vlčího loutkáře se naplnil.

Čtyři dny vydržel lovec nahoře na stromě, bez vody, bez jídla, téměř beze spánku.

První dva dny se z výšky ještě smál.

Třetí den nabyly obavy vrchu. Hlad ještě tak nehlodal, ale žízeň byla čím dál nesnesitelnější a usnout na rozsoše se bál.

Čtvrtý den začal mít halucinace z nevyspání. Křečovitě objímal kmen stromu.

Chvílemi vlkům vztekle nadával.

Pak je úpěnlivě prosil, aby ho nechali jít.

Poté se modlil k Bohu, aby vzápětí žádal o pomoc d'ábla.

Nepomohl mu ani jeden, ani druhý.

Čtyři dny jej vlci nepřetržitě hlídali.

Pátý den se pomstili.

V severní pevnosti se chystala k odjezdu malá skupinka jezdců. Mladá dívka, oděná do jezdeckého úboru, ještě rychle vyběhla na zrcadlovou věž. Tmavá linka lesů na horizontu téměř splývala s obzorem a ona se ještě jednou, naposledy, zadívala svým duševním zrakem na jih. Soustředila se na Aldogga. Málem jej přehlédla, ale spatřila svou pečeť, která ještě stále chránila vlčí mysl. Zlé vidiny z jeho hlavy zmizely. Nahradily je záblesky nefalšované radosti z lovu a pocit sounáležitosti s celou smečkou. Jen kdesi vzadu v podvědomí zahlédla obraz vlků, kroužících pod vysokým stromem. Pak zaslechla zvuk lámajících se větví a dopad lidského těla, vzteklé zavrčení a poslední drásavý výkřik, ucítila kovovou příchut' krve a zaslechla triumfální zavytí mnoha pronikavých hlasů.

Pokývala hlavou, přivřela víčka a magické pečete se rozplynuly. Již nebyly potřeba.

Poslední, co zahlédla, byla malá nemotorná vlčata, batolící se jedno přes druhé u vchodu do doupěte.

Strážní na vrcholu věže udiveně pozvedli obočí. Mladá čarodějka, hledící do dále, se poprvé od svého příjezdu uvolněně usmála.

(2015)

AB MUNDI

Na začátku své tvorby jsem zkoušela různé typy příběhů. Tady jsem si poprvé vyzkoušela science fantasy.

Tu zprávu jsem tehdy prostě přehlíd. Člověk nemůže vidět všechno, i když si náš šéf myslí, že nejen může, ale naopak musí. Jenže takových zpráviček se každý den vyrojí hafo. Takže jsem vůbec nezaznamenal, že v Arecibu zachytili zvláštní zvuk, který nedovedli rozklíčovat. Co že je Arecibo? Neříkejte, že vám na tabletu nebo na telefonu ještě nikdy nevyskočila reklama „Poslechni si s námi vesmír!“, či slogan „Uši země?“ Nic? Tak extra pro vás – Arecibo je město v Portoriku. Lidstvo tam postavilo obrovské radioteleskopy. A právě tam zachytili zvláštní zvuk, který poplašil spoustu vědců a rozbouřil fantazii milovníků fantastiky. Výsledkem všech bádání ale byla naprostá nula. A tak zvuk pomalu zapadal hvězdným prachem a nikdo si ho nespojil s tím, co se začalo dít po nějaké době.

Seděl jsem tehdy v soudní síni, kde probíhal výslech jednoho obviněného. Samo, že on nic neudělal. Aspoň to teda tvrdil, jako snad každé, kdo tam kdy na lavici obžalovaných seděl.

„Já jen zavolał záchranku, to je dobrej skutek, né?“ šklebil se odrzlej týpek na soudce, který ho znechuceným gestem poslal zpátky na lavici.

Tyhle soudničky mě nebaví, ale něčím se živit musím. Chtěl bych ulovit sólokapra. Něco pořádnýho. Udělat si jméno, mít vlastní kancel a šikovnou prdelatou sekretářku, jó, to bych chtěl. Probojoval jsem se sice do nejčtenějšího celostátního deníku, ale pouze k okrajovým zprávám. Zasníl jsem se ohledně své budoucí úžasný kariéry a probral mě až šum v sále. Soudce nevnímal okolí a jen zmateně zíral do tabletu. Pak vstal a odročil jednání. Nikdo nic nechápal. Hlavně nic nechápal ten drzej chlápek, protože na příštím sezení žalobce vytáhl fyzický důkazy, který vyšťáral kdovíkde, a milej odrza vyfasoval patnáct let natvrdo za brutální vraždu.

Potom nám přistála na počítači podivná zpráva. Teda šéfovi, ale komupak on ten žhavej brambor hodil? Prej, Orty, koukni na to, on to je asi jen nějakaj slint, ale možná, že z toho něco vytlučeš. Přišlo mi to teda fakt hodně přitažený za vlasy, nějakaj hejt, pomyslel jsem si. Šel jsem radši na rande a nenapsal o té údajně bombové zprávě nic. Když pak večer v televizi nejžhavější kandidát na prezidenta vážně odstoupil, pokoušel se o mě málem infarkt. O šéfa se nepokoušel. Šéf ho chytil naplno, což jsem mu sice nepřál, ale na druhou stranu to byl jedinej důvod, proč se mnou obratem nevyrazil futra.

Pak šlo všechno ráz na ráz. Policajti byli najednou tak úspěšný, až všichni zírali. Pochytili kde koho, i ty raubíře, kteří se, kluzký jak

úhoři, prosmejkávali úspěšně policejníma sítěma pěkných pár desítek let.

Bručet šli úplatný politici. Bručet šli šéfové gangů. Všichni ti, co si mysleli, že na ně policie nikdy nic nenajde, i ti, který se už před policií skrejvali. Pro ty si přišli hoši od rychlýho nasazení najisto, jako by šli vylovit kapříky ze sádek. Nestačili jsme zírat.

Pro vrahy si policajti občas chodili už ve chvíli, kdy další jednotka teprve jela najít oběť. Někdy dokonce vrahouna sbalili ještě dřív, než svůj čin dokonal. Policejní mluvčí rozjařeně mávali na všechny strany grafama, kde křivky úspěšnosti letěly až do nebes, zatímco křivky zločinnosti se propadaly do horoucích pekel.

Až když už veřejnost hulákala jako jeden muž, cože se to vlastně děje, odtajnila policie své zdroje. I když odtajnila se tomu ani říkat nedalo.

„Dámy a pánové,“ zahájil poradu našeho deníku zastupující šéf.

Ó já, dneska to tu bude lítat.

„Paráda, co? Plné noviny špeků, milovníci bulváru jen mlaskají! Těch dopadených! Těch srdcervoucích případů! Těch lidiček, co vyvázli z nějakého maléru na poslední chvíli!“ Šéf, zvaný Prskal, se rozhlédl po sklopených hlavách.

„A my co? My si skoro nohy ušoupeme, abychom všechno stihli nacpat do nejbližšího vydání, a v duchu se navzájem klepem po ramenou, jakou děláme skvělou novinářinu! Houbeles! Skvělá novinářina vypadá úplně jinak! Skvělý novinář neběhá sem a tam jako nějaký ratlík, kterému zamávali pod nosem kusem flákoty! Skvělý

novinář přemýšlí a ptá se! Kdyby tady nějaký takový byl,“ rozhlédl se po auditoriu, „už by touto dobou dával dohromady článek o tom, co za tím vším doopravdy je. KDO fotí ty fotky, jasný a bez kazu i v noci. KDO vidí do hlavy kdejakému hejhulovi a dokáže poslat policajty na místo činu pomalu dřív, než dotyčného hejhulu vůbec napadne, že něco vyvede! A jak je možné, že toho stíhá tolik? Je to snad nějaká skupina? Sekta spravedlivých? Nebo se snad na zem snesl Superman? Zamyslel se nad tím někdo z vás, vážení? Asi bych toho po vás chtěl příliš, kdybych chtěl, abyste u své práce přemýšleli, co?“

Rozhlédl jsem se po místnosti. Všichni zaraženě zírali do země. Marty, můj nejbližší kolega, cupoval papírový kapesníček. Jedna z kolegyň vypadala, že snad začne brečet.

Prskal, ale hřímal dál. „Ono je jednodušší běhat za senzácemi, že? Jenže, moji milí, lid tohle brzy přestane bavit! A začne se ptát! A jen ten, kdo bude mít odpovědi, bude náš hledaný skvělý reportér, víme? A takového chci mít v týmu! Takže, dámy a pánové, koukejte mi toho experta, co tohle všechno dokáže, donést pěkně na zlatém tácu. Protože vysvětlení, že všechna ta odhalení vznikla jen díky pozorným spoluobčanům, nevěřím ani za mák! Nejsem tři dny starý pes, abych na to policii skočil. Tak laskavě zapněte těch pár zbylých mozkových buněk, co se vám ještě potuluje v hlavě, a koukejte s tím něco dělat! Protože takové články, jako mi dodáváte vy, mi napíše každá žába z třetí třídy, která udrží v ruce telefon!“

Krčil jsem se až úplně vzadu, nemá smysl lízt Prskalovi do rány. Jenže tentokrát má pravdu. Policajti v metropolích fakt najednou řeší případy skoro levou rukou. Tichou poštou jsem zaslechl, že důkazy

snad někdo posílá do jejich komplů jak na běžícím pásu. Posílené směny policejních centrál prej už jen třídí a přeposílaj příchozí fotky podle džípísek. A nikdo se už snad ani nestará, odkud se vlastně berou. Policie na daným místě vždycky najde fyzický důkazy, pachatele usvědčí raz dva a to všem stačí. Jen Prskalovi ne. No, mně to taky vrtá hlavou, to nepopírám. Už od té doby, co jsem tehdy prošvih tu první bombovou zprávu.

Jenže, jak se věci dostat na kloub? Kontaktoval jsem kámoše, co se zabývá počítačema, špičkového specialistu. Jeho odpověď mě fakt pobavila. Mezi ajtý se šíří zprávy, že důkazy se objevujou samovolně a nejde je dosledovat. Žádná ájpi adresa či co to povídal, prostě v policejních komplech vyrašej jak houby po dešti a nikdo neví, odkud. Lup ho, najednou vyjede mesídz a v mega zajištěným počítači se objeví nový soubory. Už několik počítačových guru to prej odneslo hodně pošramoceným sebevědomím. Hodiny zkoumali kanály, čistili softvéry, posilovali fajrvóly, a k ničemu. Prostě řešení hledá spousta chytřejch mozků, ale výsledkem je holá nestydatá nula.

Tak tohle asi z placu nerozluštím. Popadl jsem kabát, vyzved Martyho a vyrazili jsme na oběd. Třeba se mi po dobrým žvanci rozsvítí.

„Zítřka s tebou na jídlo nejdu,“ oznamoval mi nad talířem Marty. „Jedu do Lacia. Otvírají tam nový sklopalác, bude tam každý, kdo něco znamená. Ty skleněný hrací vodoplastiky jdou na dračku, mlad'och, co je vymyslel, si pěkně namastí kapsu. Každý boháč je chce

mít v zahradě. Lacio je teda prdel světa, ale bude tam super raut, krásný hostesky, spousty pití...“

„Všichni pracky na stůl a žádný hrdinství, jasný?!“

Trhli jsme sebou. U vchodu sklepní restaurace stály dvě postavy s kuklama na hlavách, každá v ruce pistoli. Jeden držel otevřenou tašku. Hlaveň zbraně opsala oblouk.

„Každý hodí do týhle kabely všechno, co má, jasný? Šperky, prachy, telefony. Komplet všechno! A pěkně svižně!“

Přiznám, že jsem se strachy klepal jak ratlík. Kolikrát jsem už na místě činu mluvil s postiženýma, pozůstalýma a tak, ale vždycky až potom. Po přepadení, po rvačce, po vraždě. Nikdy, opravdu nikdy jsem zatím nebyl obětí. Až teď. A je to sakra hnusnej pocit, to vám povídám. Do tý brašny jsem jim okamžitě naházal všechno, i služební telefon. A oddech jsem si, až když se černá díra v hlavní pistole otočila jinam. Zbyl mně akorát identifikační náramek na ruce, nic víc, ale bylo mi to v té chvíli úplně fuk.

Kukláči zmizeli, my se ještě nestačili ani nadechnout a už jsme se zas všichni příšerně lekli, protože se znovu rozlítly dveře. Tentokrát to byla policie, ale bohužel pro nás tentokrát s křížkem po funuse.

Seděl jsem naproti mladýmu policajtovi a znovu mu všechno vyprávěl.

„Určitě vaše věci najdeme,“ prohlásil sebevědomě muž zákona. „Takže. Podle hlasu jste toho chlápka nepoznal a ten druhý asi byla žena, ano?“ Nařukal pár slov na klávesnici. „Ráži a typ zbraně nevíte, barvou očí si nejste jistý, výšku, váhu netušíte. Víte, pane redaktore,

že nejste moc všímavý svědek? Pro vaši informaci, to přepadení netrvalo asi hodinu, jak jste odhadl vy, ale zhruba deset až patnáct minut. Bohužel je ta restaurace od naší služebny dost vzdálená a hlavně je tam podobných podniků víc. Ale nebojte, my je dostaneme. Tady mi podepište výpověď a můžete jít. Jakmile pachatele zadržíme a zajistíme ukradené předměty, dáme vám vědět.“

Ten je ale drzej! Chtěl bych vidět jeho na mém místě, hrdinu! Podepisoval jsem papíry, když mi to najednou konečně docvaklo. Kdy jindy už můžu zjistit něco víc než teď, když jsem sám byl svědkem toho, jak se to stalo? Líná huba, holý neštěstí, tak jsem se zeptal.

„Klidně se podívejte, pane, máte právo nahlédnout do spisu. Vidíte? Tenhle snímek nám přišel v 13,23 hodin a tyhle další s malým zpožděním.“

Ty fotky byly něčím divný, ale nedokázal jsem z fleku přijít na to, čím. Poprosil jsem tedy, jestli by mi je nemohl stáhnout na můj starej telefon. Za velkého dohadování jsem nakonec obdržel výřez ze dvou snímků, kde jsem byl vidět pořádně jen já a z ostatních včetně kukláčů leda záda.

Nezlobte se, ale jiné fotky vám dát nemohu,“ omlouval se policajt. „Zákon o ochraně osobnosti platí pro všechny, to přece víte.“

Další den jsem se znovu vrátil do sklepní restaurace. Teda lidí tam bylo jak much – zpráva se už rozšířila a lovci senzací se do restaurace hrnuli, jako by tam snad ty dva zakuklence měli vycpaný v kleci nebo naložený v lihu. Urval jsem si stejný místo jako minule a začal se

pořádně rozhlížet. Hloubal jsem nad fotkama a očima střílel po místnosti. Divný. Ať jsem dělal, co jsem dělal, vycházelo mi, že některý snímky byly pořízený z police nad výčepním pultem, jiný zas odkudsi od podlahy, což nedávalo žádnéj smysl. Kamery u země? Proboha proč? Přitom tu žádný ani nejsou – můj osobní identifikátor, co mám na zápěstí, je nejnovější typ, nabitej všema novinkama včetně pěkně drahýho Edgara. A ten by jakýkoliv sledovací či nahrávací zařízení střelhibitě hlásil. Mrknul jsem na něj pro jistotu znovu. Náramek si spokojeně mrkal zeleným písmenkem E na znamení čistýho prostředí. Moh včera blikat červeně? No, možný je všechno...

Zvednul jsem se a přešel k výčepnímu pultu. Objednal jsem si další pití a jen tak mezi řečí se pokusil zavést hovor na polici vzadu na stěně.

„Ne, pane, tady včera nebyl žádný přístroj,“ zasmál se vrchní. „Ani včera, ani předevčírem, ani nikdy jindy. To by to dopadlo. To je police naší Mišpule. Naší kočky, víte? Ta by s nějakým přístrojem rychle zatočila. Ona mezi hosty moc nechodí, ale když je tu klid, ráda tady za mnou lehává. Vzadu ve sklepích je spousta myší, bez kočky by to tu nešlo.“ Ukázal na dveře za sebou, kde v dolní části zel otvor tak akorát pro průchod malého zvířete. „Dneska tu vpředu není, je tu na ni moc frmol,“ zasmál se ještě vrchní a už se věnoval dalším hostům.

Zklamaně jsem se vracel ke svému stolu, ten už ale zabraly nějaký ženský a vzrušeně švitořily. Kukláče na vás, baby zvědavý! Postavil jsem jim nedopitou sklenici pod nos a šel zpátky do redakce.

Nenapadlo mě ale vůbec nic. Prostě v hlavě duto. Nakonec jsem vstal a zašel za naším redakčním archivářem.

„Hele, kde bych našel fotky, co nám tehdy přišly k případu tý prezidentský kandidatury? Ten první velkej skandál tehdy před rokem, dyť víš, úplatky, dohody, podrazy, co k němu přišly fotky do všech redakcí?“

Kolega na mě uštvane pohlédl.

„Máš pocit, že mám málo práce? Já musím najít ilustrační fota asi k padesáti článkům a ty chceš takovouhle blbost? Hele, najdi si je laskavě sám, jsou v archivu pod heslem Neprůstřelný.“

Vrátil jsem se ke svému počítači a načetl složku, otevřel fotky a začal je pečlivě studovat.

Kdyby mě někdo sledoval další den, asi by si ťukal na čelo. Ta úplatkářská prezidentská schůzka se tehdy konala v zastrčeným koutě jednoho městskýho parku. To místo fakt vybrali dobře. Rozhled široko daleko, pár laviček a jeden koš na odpadky, jinak jen keře. Stromy až hodně vzadu. Promítal jsem si těch pár fotek, co tehdy přišlo do redakce. Kandidát stál tady, foceno je to – no to mě podrž, to jako někdo visel támhle na tý borovici? Že by ochranka neměla okolí prošacovaný skrz naskrz? Tomu nevěřím. A že by si nevšimli, že jim nahoře na borovici dřepí někdo s foťákem? Tak tupý ty jejich hlídací gorily snad nejsou. Hm. Dron? Blbost. Vrčej mu motorcky. Družice? Při tomhle úhlu fotky by musela viset hodně nízko a při její velikosti by musela bejt slepá nejen ochranka, ale i půlka světa.

Byl jsem v hajlu.

V tom pitomým parku jsem byl nejmíň pětkrát.

V tom ještě pitomějším baru taky a stejně nemám v ruce nic. Jen fotky z divnejch úhlů. Nebejt toho, že podle těch fotek vážně policajti odhalujou kdejakou špínu, měl bych z toho všeho akorát tak pocit, že si z nás někdo utahuje. Z tohohle teda sólokapr fakt nebude. Seděl jsem sklesle na inkriminovaný lavičce a zíral na ten vysoký strom. S tímhle jsem opravdu před šéfa předstoupit nemohl, to bych asi nestih počítat ani schody, ani zuby. No nic, Orty, říkal jsem si, zanech planejch nadějí a sypej domů. Za touhle chimérou se honí už jen pár bláznů a ty. Trápíš se tím už tak dlouho, kašli na to a běž si užívat života. Zvedl jsem se k odchodu.

Chláпка, co za mnou přišel, jsem si prvně vůbec nevšiml. Sotva jsem ho zaslechl.

„Dobrý den, měl byste na minutku čas?“

Tos uhád, bobečku, neměl.

„Ne, dík, pojištěnej už jsem a pračku nepotřebuju,“ odpálkoval jsem ho. Chlápek se ale nedal.

„Viděl jsem, jak to tu prohledáváte. Vím, co hledáte. Víte, možná bych vám mohl pomoci. A pak byste zas třeba mohl pomoci vy mně.“

Sjel sem ho očima. Byl zvláštní. Ne, byl divnej. Fakt. Bledej obličej, velký tmavý oči, věk se nedal se odhadnout, chvílema vypadal mladě, chvílema na sto let. Oblečenej jak z béčkovýho filmu, dlouhej kabát, tmavý džíny, lehký strniště na obličejí, no vylízt na plátno, tak ze sebe fanyanky rvou spodní prádlo v cukuletu.

„Prosím? To jste mluvil ke mně?“ Umím mluvit jak největší slušňák, když je zapotřebí. A před tímhle chlápkem jsem se mluvit, jak

mi zobák narost, ostýchal. Sám ani nevím proč. „Jak asi můžete vědět, co tu hledám?“

„Vím,“ řekl prostě cizinec. „Už delší dobu vás sleduji. Víte, potřebuji někoho, jako jste vy. Někoho s nezatíženým myšlením, někoho, kdo je zvědavý, ale zároveň dokáže pochopit i věci, které se jen tak pochopit nedají. A já mám pocit, že jste dospěl do stadia, kdy už jste schopen nové poznání přijmout.“

Zíral jsem na něj jak tele na nový vrata. Sledoval? On mě sledoval? No to si dělá kozy, ne? Jak sledoval? Co si myslí? Si hraje na FBI nebo co?

„Co si to dovolujete?“ vyjel jsem na něj. „Okamžitě mi dejte pokoj! Nepřeju si, aby mě kdokoliv sledoval, rozumíte? Nechci s váma mít vůbec nic společného!“ Obrátil jsem se a mazal pryč. Chlápek se ale nedal. Držel se za mnou a furt do mě hučel.

„Děláte chybu, pane. Chcete přece vědět, jak se do policejních složek dostávají zprávy o zločinech, korupci a tak dále, ne? A já vám to mohu prozradit!“

V té chvíli jsem toho měl právě tak akorát.

„Vážený pane,“ otočil jsem se a začal jsem mluvit opět téměř spisovně, a když já mluvím spisovně, tak to už to ve mně opravdu vaří: „Nevím, kdo jste a z jakého důvodu vás sem kdo poslal, ale já opravdu nemám zájem zesměšnit se v nějakém vašem připitomělem pořadu, či odkud jste. Já vám na vějičku opravdu neskočím. Tuhle věc řeší největší mozky na světě a neví si s ní rady. A vy si myslíte, že vám uvěřím, že k tomu všemu máte klíč? Tak kdepak máte své kamery a zvukaře, no?“

„Děláte chybu, pane Orty,“ pronesl cizinec.

Do hajzlu, on ke všemu zná i moje jméno! Znovu jsem se nadechl, tentokrát mu to teda dám sežrat i s kostma.

„Počkejte,“ zvedl cizinec ruku a mně tak nějak zůstala slova trčet v krku.

„Rozmyslete si to,“ pokračoval. „Znovu a naposled vám nabízím možnost, že budete moci zjistit, jak je to s těmi zprávami, které dostávají policisté. Jestli chcete odpověď, přijďte zítra do Centrparku. Ke staré oranžerii, je zastrčená úplně vzadu, u vchodu ze západní strany. Slibuji vám, že se opravdu nebudete nudit.“

„Vy jste fakt magor,“ bylo to jediný, na co jsem se zmohl. Obrátil jsem se k němu zády a šel pryč, co nejdál od toho blázna. Jen jsem se ohlídnul, jestli mě zas nepronásleduje, a strnul jsem. Nikde nikdo. Kam se, kruci, vypařil? Přece za tu chvilku nemohl stihnout doběhnout za stromy?

Tu noc jsem toho moc nenaspal. Rázoval jsem po pokoji a přemejšlel. Stokrát jsem se ujistil, že nikam nejdu. Po stoprvý jsem vyhrabal telefon a vyhledal západní kout Centrparku. Samozřejmě, oranžerie nikde. Po stopátý jsem ale v historii našel, že oranžerie tam stávala. Hm. Po stopadesátý šestý jsem se rozhodl, že uvidím ráno, a zapadl konečně do peřin.

Den byl celej na levačku. Nic mi nešlo. Furt jsem váhal, jestli mám nebo nemám do toho zatracenýho parku jít. Všechno ostatní se mi pod rukama bortilo. Když jsem nakonec ještě omylem poslal nedodělanej článek o prodloužení metra do jakýhosi prdelákova celý

redakci, vypnul jsem raděj počítač a odkráčel, abych nenadělal ještě větší národohospodářský škody.

Jestli je to nějaká sranda a ten chlápek je nastrčenej, tak to abych pak chodil kanálama, dumal jsem. To už mě nevezmou ani v Listech z Horní Dolní. Jenže jestli ne... Bloumal jsem městem, a aniž jsem chtěl, octnul jsem se najednou u toho vchodu do Centrparku, který mi neznámý popsál. Zaváhal jsem. Ale když už jsem došel až sem... Vstoupil jsem dovnitř a hledal tu zatracenou oranžerii.

„Tak vám to přece jen nedalo,“ ozvalo se z ničeho nic za mnou. Leknutím jsem až nadskočil. Byl bych přísahal, že před chvilkou tam nikdo nebyl! Můj včerejší neznámý tu najednou stál přede mnou. Stejnej kabát, stejnej pohled.

„Rozmyslel jste si to? Opravdu? Tak pojd'te. Nezapínejte telefon. Stejně byste na něm nic nenašel. Nakonec sám pochopíte, že ten příběh nepatří do novin.“

Pokynul rukou, jako by mě zval za sebou, a bez ohlédnutí se protáhl mezi dvěma keři. Zůstal jsem stát jak zaraženej prd, v ruce telefon a hubu doteď otevřenou údivem. Dobrá, tak když už jsme se teda potkali... Telefon jsem strčil do kapsy, hubu zavřel a protáhl se mezi pichlavejma keřema za ním. Brada mi znovu sjela dolů. Zíral jsem na obrovskou prosklenou stavbu velikosti menšího baráku. To snad není možný! Dyk jsem chodil kolem dokola jak pešek a nikde žádná budova vidět nebyla! A za ty dva mizerný křáky se přece nemohla schovat!

Neznámý už ale zmizel uvnitř. Přiklapnul jsem teda čelist a šel za ním. Moh jsem si ušetřit práci a hubu nechat otevřenou, protože brada zas hned putovala dolů. Dnešek byl pro mě prostě den otevřený huby.

Oranžerie byla starej, obrovskej skleník, směrem vzhůru mírně zkosenej, boční strany vyzděný. Vnitřek byl zaplněnej obrazovkama. Visely v prostoru kdoví na čem, míhaly se na nich domy, pokoje, lesy, louky, až oči přecházely. Muž v tmavým plášti mě zavedl doprostřed, kde to vypadalo jako v ne moc povedeným obýváku, a nabídl mi křeslo.

„Tady všechno začalo a tady, jestli mi nepomůžete, taky všechno skončí,“ začal tajemně. „Myslím ale, že nejdřív bych se měl představit,“ dodal. „Říkejte mi Ab Mundi.“

Zíral jsem jak u vytržení na obrazovky, takže mi jeho slova došla až po chvíli.

„Ab Mundi? Hm... latina?“ Vyhrábnul jsem zbytky vědomostí: „Něco jako jiné světy? Ale to by mělo být správně Ab Mundo, ne?“

Muž se usmál. „Chytrý. Máte pravdu, ale mně Ab Mundi zní lépe, tak jsem si jméno upravil. Víím, že to ve vašich očích bude vypadat šíleně, ale já jsem opravdu z jiného světa. Sem na Zemi jsem se dostal před několika roky omylem. Nevyšel pokus. Bránu času jsme otevřeli chybně, špatné výpočty i předpoklady. To se stává, ale nepočítali jsme s tím, že budeme až tak mimo. A já jsem trhlinou v čase prošel sem, do téhle opuštěné oranžerie. Mohl jsem dopadnout hůř. Zhmotnit se ve skále nebo někde v černé díře, co já víím. Ať tak či onak, osud mi byl nakloněn a já jsem náš namyšlený pokus přežil. Trvalo mi nějakou

dobu – asi dva vaše roky –, než jsem se zorientoval a zjistil, co s tím mohu udělat.“

Odkašlal si, vzal do každé ruky sklenici, jen tak napřáhl ruce do prostoru a sklenky se začaly plnit jakousi tekutinou. Jednu z nich přede mě postavil. Whisky. Zíral jsem na ni jako puk a v hlavě mi začala vířit myšlenka, že jsem se asi opravdu zbláznil.

„Víte, váš svět je hrozný,“ pokračoval neznámý. „Hlučný. Nevoní. A lidé... je tu spousta obyčejných, normálních lidí. Ale pak jsou tu lidi dravci. Zlí dravci. A když jsem zjistil, že konstelace k tomu, abych se mohl pokusit vrátit domů, bude až za dalších pár let, začal jsem se nudit. No a vedlo to k tomuto,“ mávl rukou kolem sebe.

Připadal jsem si jak ve špatném snu. Seděl jsem konsternovaně na kraji křesla a snažil se pochopit, co mi to ten chlápek říká. Cizí světy? Časové brány? Jeden z nás je buď cvok, nebo nejspíš je to všechno nějaká zinscenovaná šou. Na jejím konci vyskočí z nejbližší skříně krasavice s nápisem – Dostali jsme vás, jste ve Skryté kameře! – či nějaká podobná hláška. Protože tohle se normálně nestává! Po naší planetě přece nepochodují mimozemšťani! Nota bene, jako správněj mimozemšťan by měl mít aspoň tykadla nebo bejt zelenej a já fakt nejsem ani Superman, ani Pavoučí muž, prostě tohle všechno je špatně.

„Je vám dobře?“ zeptal se muž. Napil se ze své sklenky a postavil ji zpět. „Bude hůř, pane Orty. Budu po vás chtít, abyste uvěřil tomu, že jsem mág. Opravdový mág. Ne kouzelník jako ti vaši, co si vše

připraví předem a jen lidi ošálí. Mág, který čerpá ze syrové magie. Tady jí sice moc není, ale pro jednoho je jí dost až až.“

Konečně jsem se probral. „Ne, ne a ještě jednou ne,“ zaskřehotal jsem. „Tohle přece není možný. Nejde brousit časem sem a tam. Magie není. A správnej mimozemšťan je minimálně zelenej a má tykadla. Tohle je sranda, že jo? Tak ať už přijde ten chlápek ze štábu, zajuchá, jak jsem vám skočil na špek, a vysvobodí mě. Ano, přiznávám, dostali jste mě. Ale stačilo. Jdu domů, tam se opiju, jak zákon káže, a na všechno zapomenu. Hlavně mi řekněte, kdy to budete vysílat, abych stihl včas vyhodit televizi z okna.“ Vstal jsem a zvedl se k odchodu.

Ab Mundi mávl rukou. Najednou jsme stáli po kotníky zabořený v teplým písku, pár metrů od vln moře. Horký vítr přinášel slanou vůni a nad hlavou nám řvali rackové. Ani jsem se nestačil leknout a ten člověk mávl rukou znovu. Stáli jsme na vrcholku vysoký hory, kde byla zima jak v Rusku, zabořený po kolena ve sněhu. Po třetím mávnutí jsem zjistil, že jsme na vrcholu Eiffelovy věže a pode mnou hlučí Paříž.

„Jak moc mám, pane Orty, pokračovat, než vás přesvědčím, že opravdu nejsem jen obyčejný blázen? Co mám udělat, abyste mi uvěřil?“

Nikdy jsem nikomu nepřiznal, jak šíleně se bojím výšek. Svíral jsem křečovitě zábradlí a snažil se nečumět dolů.

„Domů,“ zaúpěl jsem. „Domů!“

Neznámý se usmál a rázem jsme oba stáli v mém bejváku. Zhroutil jsem se do křesla.